நாங்கள் சென்று அநேக கோடி அரசர்களையெல்லாங் கண்டு வந்தோம்; அவர்களுள் இந்த அரிச்சந்திரனை நிகர்க்கும் சிறப்பு வாய்ந்தவர் ஒருவருமிலர்; ஆதலால், சிவன் கிருபை செய்து வரத்தைக் கொடுக்க அவ்வரத்தினாலே நீ பெற்ற திருக்குமாரிக்கு இவனையன்றி வேறே தகுதியான நாயகன் ஏற்படுவது அருமை; நீ இவனுக்கே நின் மகளை மணஞ் செய்து கொடுத்தால் மிக்க சிறப்படைவாய்," என்று கூறினார்கள்.

உலக மயக்கத்தை யொழித்த நற்குணங்களையுடைய அம்மகரிஷிகள் இவ்வாறு கூறக்கேட்டவுடன் பொய்யில்லாத வார்த்தைகளையுடைய சந்திரதயன் அவ்வரிச்சந்திரனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்கலாமென எண்ணினான்; அவ்வாறெண்ணியும் சிவன்மொழிந்த இரகசியமொன் றிருப்பதால் அதற்குச் சம்மதியாதவனாய், "முனிவர்கள் கூறிய வார்த்தைகளினால் அரிச்சந்திரனே நமது குமாரத்திக்குத் தகுதியான நாயகனாகத் தோற்றுகின்றான்; அதனால் அவனுக்கே சந்திரமதியைக் கொடுக்கலாமென எண்ணம் உண்டாகிறது; ஆயினும், பார்வதிபங்கனான பரமசிவன் முன்னே மொழிந்த இரகசியம் இவ்வெண்ணத்திற்குத் தடையாகின்றது; எப்படியாயினும் நாம் பரமசிவனுடைய கட்டளைப்படியன்றோ செய்யவேண்டும்; அதைமீறி நம்மா லென்ன செய்யக்கூடும்?" என்று தனக்குட் சிந்தித்து, ரிஷிகளை நோக்கி, "முனி சிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் சொல்வது சரியே; அரிச்சந்திரன் என் புத்திரிக்குத் தகுதியான நாயகன்றான்; அவனுக்கே அவளை மணஞ்செய்து கொடுக்கலாமென்னெண்ணமிருக்கிறது; ஆயினும், ஆதியில் எனக்கு வரங்கொடுத்த சிவன் ஓர் இரகசியத்தைச் சொல்லி, 'இதை வெளிப்படுத்துகிறவனெவனோ அவனே உன் புத்திரிக்கு நாயகனாவான்,' என மொழிந்திருக்கின்றனர்; ஆதலால் அக்கட்டளைப்படியே செய்யவேண்டும்; நான் சந்திரமதிக்குச் சுயம்வர மேற்படுத்தி எல்லா அரசர்களிடம் வரவழைக்கின்றேன்; நீங்கள் அரிச்சந்திரனையும் இங்கு வரும்படிச் செய்யுங்கள்; நானும்

அப்பெண்ணும் நல்லதவத்தைச் செய்திருப்போமாயின் அச் சுயம்வரத்தில் அரிச்சந்திரனே அவ்விரகசியத்தை வெளிப் படுத்தல்கூடும்; அங்ஙனம் வெளியிடின் அவனுக்கே என் மகளை மணஞ்செய்து கொடுப்பேன்," என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சந்திரதயன், 'அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜனை இங்கே வரவழையுங்கள்' என்று முனிவரிடம் கூறவே வேதபாராயணத்திற் சிறந்தவர்களான அம்மகரிஷிகள் மன மகிழ்ச்சியடைந்து தங்கள் முகத்தில் சந்தோஷக்குறி அதி கரித்துத் தோன்ற விரைவாக எழுந்திருந்து சந்திரதயனை வாழ்த்தி அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு அயோத்திமா நகரை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு செல் லவே சந்திரதயன், "என்னுடைய மகளாகிய சந்திரமதிக்கு, சுயம்வரதினம் இதற்கேழாவது நாளாகும்; ஆதலால் எல்லா மன்னரும் அத்தினத்தில் இங்குவந்து சேரவேண்டும்," என்று ஓலைகளையெழுதி அவற்றைத்தூதுவர்கையிற் கொடுத் துப் பெரிய இவ்வுலகத்திலே நிறைந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் அனுப்பினான். அவ்வாறு எல்லோரும் வணங்கத்தக்க பாதங் களையுடைய அரசர்க்கரசனான சந்திரதயன் அனுப்பிய தூதர் கள் பல தேசங்களுக்கும் நிருபங்களைக் கொடுத்துத் தெரி வித்தவுடனே செழித்த குடையையுடைய அரசர்களெல் லோரும் மிக்க ஆசையோடும் சந்தோஷத்துடனும் புறப் பட்டுத் தங்கள் தங்கள் தேசங்களையும் நகர்களையும் விட்டு நீங்கி ஏழு கடல்களும் பொங்கிவந்து வளைந்தனவென்று சொல்லும்படி கன்னமாபுரிவந்து நெருங்கிக் கூடினார்கள்; அங்ஙனம் கூடவே அந்நகரத்திலுள்ள சோலைகளிலும், நல்ல நீரையுடைய குளக்கரைகளிலும், தேவ கோயில்களிலும், நாடகப் பெண்களாடுகிற நாடக மேடைகளிலும், பெரிய மாடங்களின் ஒதுக்கமான மூலைகளிலும், சிறப்பமைந்த வெளி முற்றங்களிலும், பொன்மயமான சத்திரங்களிலும் அம்மன்னர்களுடைய சேனைகள்வந்து தங்கின. மானினது மருண்ட பார்வையை வென்ற கண்களையுடைய சந்திரமதி க்கு நாயகனாகப்போகும் அரிச்சந்திரன் வருவதற்குமுன்னே

அவசரப்பட்டு வந்துசேர்ந்த பல அரசர்களுக் குரியனவைகளாய்த் தேவர்களுமறிந்து சொல்லமுடியாதபடி வந்திறங்கின யானைக் கூட்டங்களையும், தேர்க் கூட்டங்களையும், குதிரைக் கூட்டங்களையும், காலாட்படைக் கூட்டங்களையும், அமைச்சர் முதலாயினோர் கூட்டங்களையும், மங்கையர் கூட்டங்களையும் அளவிட்டுச் சொல்லுதல் எவர்க்கு மியலாது.

இங்கே மேற்கூறியபடி அரசர்களும் சேனைகளும் வந்துகூட, அரிச்சந்திரனிடம் திரும்பிச்சென்ற நல்ல தவத்தை யுடைய முனிவர்களெல்லோரும் மிக்க நன்மை பொருந்திய அயோத்திமா நகரடைந்து அரிச்சந்திரனிடம் சென்றார்கள். அவர்கள் வரவைக்கண்ட அம்மன்னன் உடனே எழுந்து அவர்களை வணங்கி, மிக்க மரியாதையுடன் கரத்தால் வாயை மூடிக்கொண்டு அவர்களை நோக்கி, "முனிசிரேஷ்டர்களே! நீங்கள்சென்று கன்னமாபுரி மன்னனிடத்தில் பேசிய விதத்தையும், அதற்கவர் விடைகூறிய தன்மையையும் எனக்கு உரைத்தருளுவீராக," என்று கூறினான். அதைக் கேட்டவுடனே அரிய தவங்களைச் செய்தற்குரிய அம்முனிவர்களெல்லோரும் அரிச்சந்திர மகாராஜனை நோக்கி, "அரசனே! உலகத்தில் பெரியதவத்தை யுடையவன் நீயேயன்றி வேறொருவருமில்லை; சந்திரதயன் தன்னுடைய மகளை உனக்கே மணஞ் செய்துகொடுக்க விருப்பமுறுகின்றான்; ஆயினும், 'அப் பெண்ணைப் பற்றிச் சிவன் மொழிந்த இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துவோனுக்கே அவளைக்கொடுக்கவேண்டுமென்கிற ஏற்பாடொன் றிருப்பதால் அந்தப்படி வெளிப்படுத்துவோனுக்கே அவளை மணமுடிக்க வேண்டும்; நான் இப்போது சுயம்வரம் ஏற்படுத்தி எல்லா அரசர்களையும் வரவழைக்கின்றேன்; நீங்கள் அரிச்சந்திரனையும்வரவழையுங்கள்; தெய்வானுக்கிரகத்தால் மேற்கூறிய இரகசியம் அம் மன்னனால் வெளிப்படுமாயின், அவ்வேந்தனுக்கே சந்திரமதியைக் கொடுப்பேன்,' என்று மொழிந்தான்; நாங்கள் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது நீ செய்த தவப்பயனால் அவள் உனக்கே மனைவியாவா ளென்பது விளங்குகின்றது; ஆக

லால் நீ விரைவில் எங்களுடன் புறப்பட்டு வருவாயாக," என்று மொழிந்தார்கள்.

அரிச்சந்திரன் கன்னமாபுரிக் கேகுதல்.

முனிசிரேஷ்டர்கள் மேற்கூறியபடி மொழிந்த மாத்திரத்திலே அரிச்சந்திரன் மிக்க சந்தோஷத்தை யடைந்து, அவ்வாறுண்டான உவகையானது வளர்ந்தோங்கவும், தோள்கள் விம்மிதங் கொண்டபடியால் வாகு வலயங்கள் வெடித்து நீங்கவும் உடனே யெழுந்து மலையைக் காட்டினும் உயர்ந்து விளங்கும் செம்பொன் மயமான அரண்மனையை விட்டு வெளியேசென்று ஆசாரவாசலிலே வந்து நின்று, மந்திரிமுதலிய காரியஸ்தர்களை நோக்கி, "நான் இப்பொழுது கன்னமாபுரிக்குப் புறப்படுகின்றேன்; ஆதலின் எனக்கு முன்னமே நீங்களும் புறப்படுவதோடு நம்மைச் சார்ந்த அரசர்களையும், சேனைகளையும், பணிப்பெண்கள், அகப்பரிவாரமகளிர் முதலிய பெண்களையும், இன்னும் ஆங்குச் செல்லத் தக்கவர்களையும் கரும்புகள் நிறைந்த வயல்களை வேலியாகவுடைய அக்கன்னோசி நாட்டை நோக்கிச் செல்லும்படிச் செய்வீராக," என்று மொழிந்து உடனே தன்னுடைய தேர்ப்பாகனை நோக்கி, "பாக! விரைவில் சிறந்த மணிகள் கட்டப்பெற்று அழகுடன் விளங்குவதான நம்முடைய தேரை அலங்கரித்துக்கொண்டு வருவாயாக," என்று கட்டளையிட்டு, அப்பொழுதே அரண்மனைக்குச் சென்று ஸ்நான ஜெபதபங்களை முடித்துப் போசனமுண்டு தன்னை மிக்க சிறப்புடன் அலங்கரித்துக்கொண்டு பயணத்திற்கு ஆயத்தமாயிருந்தான். இதற்குள் சாரதியானவன் தேர்ச்சாலைக்குச் சென்று பல தேர்களை யலங்கரித்து, ஒவ்வொரு தேருக்கும் தக்கபடி ஒவ்வொன்றிலும் பல யானைகளையும், சிங்கங்களையும், குதிரைகளையும், பூதங்களையும் பூட்டிக்கொண்டுவந்து அரண்மனைவாசலில் நிறுத்திப் பிரகாசமிகுந்த வீரக்கழலணிந்த பாதங்களையுடைய அரிச்சந்திரன் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கினான்.

அதன்மேல் அவ் வரிச்சந்திரமகாராஜன், தோலா விறுக்கக்கட்டியிருக்கும் பெரிய பேரிகைகளும், சங்குகளும், நிலைபெற்று முழங்க, மாலைகள் தங்கிய தோள்கள் பூரிக்கத் தனக்குரிய இரதத்தின்மேலேறி அதி சீக்கிரமாக அதனைச் செலுத்திச் சென்றான்; அரிச்சந்திரன் அவ்வாறு அழகிய தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு சென்றவுடனே அவனுக்குக் குற்றேவல் செய்கின்ற அநேகம் அரசர்களும் தங்கள் தங்களுக்குரிய தேர்களில் ஏறிச்சென்றார்கள்; அப்படி அவர்களேறிச்சென்ற நூறுகோடி பொன்மயமான தேர்கள் மலைகள்போல அரிச்சந்திரனுடைய தேரைச் சுற்றிலும் நிறைந்து பக்கங்களிலும் நெருங்கின. இன்னுஞ் சில அரசர்கள் பல குடைகளின் நிழல்கள் சூழ இரத்தினப் பல்லக்குகளின் மீதேறிச் சென்றார்கள்; தங்களுடைய மதிநுட்பத்தினாலே உலகத்தைக் கைவசப்படுத்தும் ஒருகோடி மந்திரிமார்களும் அவ் வரிச்சந்திரமன்னனைப் புகழ்ந்து வணங்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு சென்றார்கள்; பொன்னிறமான மேனியையுடைய கொடிபோன்ற பெண்களும், கருப்பு வில்லையுடைய மன்மதனை நிகர்த்த யௌவன புருஷர்களும் அன்னக்கூட்டங்களுடனே சிங்கக்கூட்டங்கள் சேர்ந்து சென்றாற்போல விரைந்து சென்றார்கள்; அரிச்சந்திரனுக்குக் குருவாகிய வசிஷ்டமுனிவரும், சுமப்பவர்களால் தாங்கப்படுகின்ற வெள்ளை நிறமாகிய முத்துச் சிவிகையின் மேலேறி அன்னவாகனத்தின்மீ தமர்ந்துசெல்லும் பிரமதேவனைப்போல அரசர்களும், மந்திரிகளும் வணங்க உயர்ந்த வேதங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அவ்வரிச்சந்திரனுடனே பிரயாணமாகிச் சென்றார்; காலாட்படைகளெல்லாம் பூமியிற் பாய்ந்து செல்கின்ற சமுத்திரத்தை நிகர்த்துச் சென்றன; வலிமை பொருந்திய குதிரைகள் ஆக்கடலின் மேல் தாவிச் செல்கின்ற அலைகளைப்போலச் சென்றன; மதமொழுகுகின்ற யானைகள், வாசனை பொருந்திய அருவிக்கூட்டங்கள் பாய்கின்ற பல மலைகள் நடந்து செல்வதுபோற் சென்றன; மேற்கூறிய முனிவர்களை, அரிச்சந்திரன் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் நடந்து செல்

வது தகாது, வாகனங்களில் ஏறிச்சென்றாலும் அவற்றால் உங்களுக்குத் துன்பமுண்டாகும்; ஆகையால் நீங்கள் ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்வது நலம்," என்று சொல்வதற்குமுன் தாங்களே, "நாம் பாறைகற்கள் நிறைந்த பாலைநிலம் முதலிய வற்றின் வழியாகச் சென்றால் அவற்றாலேற்படுந் துன்பத்தை நம்முடைய கால்கள் சகிக்கமாட்டா; வாகனங்களிலேறிச் சென்றாலும் அவையெல்லாம் நமக்குத் துன்பத்தைச் செய்வனவாம்," என்று யோசித்து அதிசீக்கிரத்திலே தங்களுடைய ஆகாய கமனசக்தியைக் கொண்டு மேலே கிளம்பி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றார்கள்.

இவ்வாறு அரிச்சந்திரமகாராஜன், இரத கஜ துரக பதாதியென்னும் நால்வகைச் சேனைகளுடனே செல்லும் போது அநேகம் வெண்முத்துக் குடைகளும், அநேகம் பவளக் குடைகளும், கொண்டாடத்தக்க அநேகம் மாணிக்கக் குடைகளும், ஆகாயத்தில் உலாவுகிற நூறுகோடி சூரியரும் நூறுகோடி பூரணச்சந்திரர்களும் பரவினதுபோல எங்கும் பரவித் தோன்றின; அருமையான சூரியகுலத்திற் பிறந்த அரசர்களுடைய நீதிசார்ந்த புகழானது எவ்விடத்தும் நிரம்பியதுபோலப் பிரகாசம் பொருந்திய வெண்சாமரைக் கூட்டங்களும், வெள்ளைக் கொடிகளும் சேனைகள் செல்லும் மார்க்கமெல்லாம் நெருங்கித் தோன்றின. இன்னும் மேற்கூறிய நால்வகைச் சேனைகளுள்ளும் குதிரைகள் வாயுவேகத்தினும் மிஞ்சிய வேகத்துடன் சென்றன; யானைகள் ஆகாயத்திலுள்ள மேககர்ச்சனைபோல முழங்கி அம்மேகங்கள் வேகங்கொண்டு செல்வதுபோற் சென்றன; இரதங்கள் பல மலைகள் வேகங்கொண்டு செல்வதுபோற் சென்றன; காலாட் படைகளோ பல ஆறுகள் திரண்டு வேகமாகச் செல்வது போற் சென்றன. இத்தகைய சேனைகளுள் மழுவாயுதங்களும், கைவாள்களும், நீண்ட விற்களும், வளைதடிகளும், வச்சிராயுதங்களும், தோமரங்களும், கொழுக்களும், சக்கரங்களும், அநேகங் கைவேல்களும், வெப்பத்தைக் கொண்டு ஒளி பொருந்தி நீண்ட சூலங்களும் நெருங்கி விளங்கின;

அவ்வாறு சேனைகளுக்கு மேலே நெருங்கி ஒன்றோடொன்று மோதிய அவ்வாயுதங்களின் வாயினின் றுண்டாகிய வெவ்விய நெருப்புப் பொறிகள், மலைகளின் மேலே நெருங்கிய மூங்கில்கள் ஒன்றுடனொன்று மோதி யுராய்வதால் பற்றி யெரியும் நெருப்பைப்போல ஆகாயமெல்லாம் விளங்கின; "கடலிலே நீண்ட பொன்மலைகள் தோன்றி அவற்றின்மேல் பல பொன்னிறக்கொடிகள் படர்ந்திருக்குமானால் அக்கொடிகளை சமுத்திரம்போன்ற இச்சேனையினடுவே பொன்மயமான தேர்களி லேறிச்செல்லும் பொற்கொடிபோன்ற மாதரை நிகர்க்கும்," என்று பார்த்தோர் சொல்லும்படி, வருத்தங் கொண்டு துவளுகிற இடையையும், நல்ல நெற்றியையுமுடைய இராஜஸ்திரீகள் அழகிய பொற்றேர்களி லேறிச் சென்றார்கள்; இன்னும் அவர்களுள் கருமையான மேகம்போன்ற கூந்தலையுடைய சில பெண்கள், பெரிய யானைகளின் முதுகின்மேல் ஏறிச் சென்றார்கள்; அவர்கள் அவ்வாறு சென்ற தோற்றமானது எப்படி யிருந்ததென்றால், மேகங்களி னடுவே தோன்றுகின்ற பல மின்னல்கள் மறையாமல் விளங்கி அம்மார்க்கத்தில் செல்வதுபோன்றிருந்தது; இன்னும் வில்லை நிகர்த்த நெற்றியையுடைய சில ஸ்திரீகள், காற்றினாலே ததும்புகின்ற நீரையுடைய கடலின்கண் தாவிச் செல்கின்ற அலைகளின்மேல் தங்கிச் செல்கின்ற அன்னங்கள் போல விலை மதிக்கக்கூடாத வேகம் பொருந்திய குதிரைகளின்மே லேறிச்சென்றார்கள்; இவ்வாறு எல்லோரும் செல்லும்போது வழியிடையில் சரயுநதியானது குறுக்கிட்டது. அங்ஙனங் குறுக்கிடவே அரிச்சந்திரமகாராஜன் தன்னுடைய குதிரைக ளிறங்கிச் செல்லவும், நெடிய காலாட்படைக ளிறங்கிச் செல்லவும், யானைகள் இறங்கிச் செல்லவும், தேர்கள் இறங்கிச் செல்லவும், தானும் தன்னுடைய தேரை அதிலிறக்கிச் செலுத்தினான்; அப்படி அவன் செல்லுகின்ற காலத்தில் அவனுடைய சேனைகள் அவ்வாற்றைக் கடந்து வரிசை வரிசையாகக் கரையேறின; அவ்வாறு கரை யேறும்போது அச்சேனைகள் நெருங்கிக் கால்களால் எற்றிய நீரானது கரை

யின்மேலும் மோதி வீச அதனாலே அந்நீருடன் சேர்ந்து கரையிற் றுள்ளிய வாளைமீன்களுக்கு அளவேயில்லை; இன்னும் அவ்வாற்றில் சிங்கங்களை நிகர்த்த புருஷர்களுடனே கூடிச் சென்ற மின்னலைப்போன்ற பெண்களுடைய ஆபரணங்கள் சிதையும்படி பல மனிதர்களும் நெருங்கிச் சென்றபடியால் அவர்கள் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களும், மேகலைகளும் அற்றுவிட்டு வெள்ளத்தில் வீழ்ந்தன; அப்படி வீழ்ந்தும் அவர்கள், செல்வச்செருக்கால் அவ்வாபரணங்களை நோக்காதவர்களாயும், அம்மேகலைகளைப்பற்றிச் சிந்தியாதவர்களாயும் சென்றார்கள். இவ்வாறு சேனைகளும், ஸ்திரீகளும், புருஷர்களும் நெருங்கிச் சென்று அச் சரயுநதியைக் கடக்க, அரிச்சந்திரனும் கடந்து கரையேறினான்.

அதன்மேல் சப்திக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த அவ்வரிச்சந்திரமன்னன் அநேகம் அரசர்களுடனே அதற்கப்பாற்சென்று அநேகம் நாடுகளையும், பலதருக்கள் நிறைந்த சோலைகளையுஞ் சார்ந்து பின்னர் நீண்ட காடுகளையும், மலைகளையும், கான்யாறுகளையும் பார்த்துக்கொண்டேபோய் அவற்றையுங் கடந்து ஓடுவதான குளிர்ந்த நீரையுடைய கோமதியாற்றினருகே சென்றான். அவ்வாறு அவன் கான்யாறு முதலியவற்றைக்கடந்து கௌசிகையென்னும் பெயரைக்கொண்ட கோமதியாற்றைச் சார்ந்தவுடன் அதனருகே யிறங்கினான்; அவன் இறங்கினமாத்திரத்தில் யானைகளும், இரதங்களும், குதிரைக்கூட்டங்களும், காலாட்படைகளும் இறங்கின. அங்ஙனம் ஒளிதங்கிய வேலாயுதங்களையுடைய சேனைகள் நெருங்க, எங்கும் பரவும் ஒளியையுடைய கிரீடத்தையணிந்த அரிச்சந்திரமன்னன் அக்கோமதியாற்றங்கரையில் இறங்கினமாத்திரத்தில் சூரியன் உலகமெல்லாம் பரந்து வியாபிக்கின்ற கிரணங்களைத் தனக்குள்ளே ஒடுக்கிக்கொண்டு மேற்றிசைக்கடலிலே இறங்கி மறைந்தான். அவ்வாறு ஆழத்தையுடையதும், அலைகள் பொருந்தியதும், கருமை நிறமுள்ளதுமான மேற்றிசைக்கடலிலே சூரியன் போய் மறைந்தவுடனே அரிச்சந்திரமகாராஜனும், மற்றுமுள்ள இராஜகுமாரர்களும், அவர்கள் பெண்

களும், மற்றுமுள்ள சிற்றரசர்களும், அவர்கள் பெண்களும்,
புத்தி மிகுந்த மந்திரிகளும், மற்றச் சேனைவீரர்களும், மேற்
கூறியபடி தங்கள் தங்களுக்குரிய வாகனங்களாகிய இரதங்களை
யும், மதயானைகளையும், குதிரைகளையும், பல்லக்குகளையும் விட்
டிறங்கி ஒவ்வொருவரும் ஆங்குத் தங்குவதற்குரிய இடங்களை
ஆராய்ந்து தேடினார்கள். அவ்வாறு தேடி மந்திரி முதலியோர்
அரிச்சந்திரனுக்குத் தகுதியான ஒரு கூடாரத்தினை அமைக்க
அம்மன்னன் அதிற் றங்கினான்; மற்ற அரசர்களும், அவர்க
ளுடைய பெண்களும் பட்டினாலும் மணிகளாலும் செய்த
கூடாரங்களை நிறுத்தி அமைத்து அவற்றினுச்சியில் ஆகாய
த்தை யளாவும்படி செம்பொன்னாற் செய்த சிகரங்களை
வைத்து உள்ளே மேற்கட்டிகளையும், வெளியே கொடிகளை
யும் கட்டி, நீண்ட திரைகளையும் தொங்கவிட்டு, இன்னும் பல
விதமான அலங்காரங்களைச் செய்து அவற்றில் தங்கியதோடு,
சந்தனமரங்களிலும், சண்பகமரங்களிலும், வலிய கிளைகளை
யுடைய அகில்மரங்களிலும், தேவதாரமரங்களிலும், பருத்து
நீண்ட பலாமரங்களிலும், அங்குசம் பாய்ந்ததனா லேற்பட்ட
புண்களையுடையயானைகளையும், குதிரைகளையும்கட்டினார்கள்.
இவ்வாறு யானை முதலியவற்றைக்கட்டி எல்லோரும் தங்கள்
தங்களுக்குரிய கூடாரங்களில் தங்கியபின் உடன் கொண்டு
சென்ற உணவுகளை யுண்டிளைப்பாறித் தாம்பூலந்தரித்து மகி
ழ்ச்சியோடு சயனித்துக்கொண்டார்கள்; அப்போது ஸ்திரீ
கள் தங்கள் நாயகருக்குப் பிரயாணத்தா லேற்பட்ட கஷ்டம்
நீங்கும்படி விசிறி முதலியவைகளால் வீசிச் சிரமபரிகாரஞ்
செய்தார்கள்; இன்னும் அங்கே வாசனையின் பொருட்டும்,
காட்டு மிருகங்கள் அணுகாதிருக்கவும் அவர்கள் அகிற்கட்
டைகளையும், சந்தனக்கட்டைகளையும் போட்டு நெருப்பை
மூட்டி யெரிக்க அதனாலுண்டாகிய நெருப்புச் சுவாலையும்,
புகையும், கண்டவர் நெஞ்சந் திடுக்கிடும்படி, செவ்வான
மானது வெள்ளிய மேகத்தினால் மூடப்பட்ட தோற்றம்
போல் மேலெழுந்து விளங்கின. புகுதற்கு விட்ட வழியின்றி
வேறு வழியில்லாமல் எங்கும் கவிந்திருக்கின்ற கூடாரங்

களுக்குள்ளே மின்னுகின்ற அழகிய இரத்தின விளக்குகளின் ஒளிகள், எப்படி விளங்கினவென்றால், சிலம்பிப்பூச்சிகளாலே கட்டப்பட்ட பட்டுநூற்கவிப்புகளுக்குள் பல மின்மினிப்பூச்சிகள் தங்கியிருப்பன போன்று தோன்றின.

இவ்வாறு தூண்டாமணி விளக்குகள் பிரகாசிக்க எல்லோரும் கூடாரங்களில் தங்கியிருக்கும்போது சந்திரனானவன், "நீண்ட கடிவாளத்தையுடைய வேகமான குதிரைமேலேறிப் பகைவர்முன் சென்று ஜெயத்தைக்கொண்ட அரிச்சந்திரமகாராஜன், பழிப்பில்லாத நமது குலத்திலவதரித்த சந்திரவதிக்குத் தகுந்த நாயகன்றானோ," என்று தெரிந்துகொள்வதற்கு வந்து எட்டிப்பார்ப்பதுபோலச் சந்தோஷித்து எட்டுத்திக்குகளிலும் தன்னுடைய கிரணங்களைப் பரப்பி உதயமாயினான். அப்படி அவன் உதயஞ்செய்த மாத்திரத்தில் சிவந்த கெண்டைமீனை நிகர்த்த கண்களையுடைய சந்திரவதிக்கு நடக்கப்போகும் திருக்கலியாணச் சடங்கிற்குப் பூமிதேவியானவள் தோஷமில்லாத வெள்ளிப்பானையில் சமையல் செய்த பாற்பொங்கலானது பொங்கி அப்பானையைச்சுற்றிலும் வழிந்ததுபோல வெள்ளிப்பானையை நிகர்த்த அச்சந்திரனிடமிருந்து புதிதான சந்திரிகை எங்கும்பரவிவிளங்கிற்று. அங்ஙனம் பரவியசந்திரிகையாலே பேதைமைமிகுந்தபெண்களும், அவர்களுடைய நாயகரும் மேற்கூறிய கூடாரங்களில் சந்தோஷித்து நித்திரை செய்தார்கள். அரிச்சந்திரனொருவன் மாத்திரம் தன் மனதில் சந்திரவதியின் மீதேற்பட்ட விருப்பமும், அதனாலுண்டாகிய வருத்தமும் அதிகரிக்கத் தனியனாய்ப் படுத்து நித்திரையில்லாதிருந்தான். அவ்வாறு நித்திரையில்லாது சந்திரவதியைக் கருதிக்கொண்டிருந்தபடியால் அவனுக்கெதிரே அவளுடைய உருவெளித் தோற்றம் அடிக்கடியுண்டாய் மறையத் தலைப்பட்டது; அதனால் அவன் அப்போது அவ்வுருவெளித் தோற்றத்தைப் பார்த்தான்; அங்ஙனம் பார்த்தவுடனே சந்தோஷித்தான்; அணைதீய கருதினான்; அப்படி அவன் கருதிய சிறிதுநேரத்திற்குள் அத்தோற்றம் மறைந்துவிட்டது; அவ்வாறு மறையவே அவன் துக்கித்

தான்; கலங்கினான்; அவ்விதம் அவன் கலக்கமுற்றுச் சிறிதும் நித்திரைகொள்ளா திருந்தபடியால் அவ்விரவு அவனுக்கு ஒரு யுகம்போலத் தோற்றிற்று; அதனால் அவன் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு, "சந்திர குலத்தினையாளுகிய சந்திரவதியினிடத்திலே என்மனது செல்லும்வழியில், கழியாதிருக்கின்ற இந்த இராத்திரி மாத்திரம் தொலைந்து போவதற்கிடமில்லையோ," என்று புலம்பி அவ்விரவையும், மன்மதனையும், சந்திரனையும், தூங்காத தன்னுடைய கண்களையும் வெறுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

கொடிப்பொழுதாவது ஒரு குறையைச் சொல்லி நொந்து கொள்ளாதவனாகிய அரிச்சந்திரன், மேற்கூறியபடி கொடுமையையுடைய மன்மதனையும், செழுமையான சந்திரனையும், தூங்காத கண்களையும், உலகத்திலே வேறொன்றிவிடியாதிருக்கின்ற இரவையும் வெறுத்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், அழகிய கோழிகள், "அரிச்சந்திர மகாராஜனைப் பெண்மாயையும், இரவும், சந்திரனும், சேர்ந்து வாட்டுகின்றன; எமதையனாகிய அவனோ இச்சமயம் மிகவும் இளைத்துப்போய் எளியனா யிருக்கின்றான்; அங்ஙன மிளைத்திருப்பதால் இத்துன்பத்தைச் சகியான்; ஆதலால் இத்துன்பம் அவனுக்கு நீங்குமாறு சூரியனே! நீ விரைந்து வருவாயாக," என்று கூப்பிடுவதுபோல இறகுகளினாலே மார்பிலடித்துக் கொண்டு கூவின. அவ்வாறு கூவினமாத்திரத்தில் அக்குரலைக் கேட்டு விரைந்து வருபவன்போலச் சூரியன் உதயமாயினான்; அப்படி உதயமானவுடனே வெவ்விய கிரணங்களையுடையவனாகிய அச்சூரியனுடைய தோற்றத்தைக் கண்டு இராவெல்லாம் ஆரவாரித்துக் கொண்டிருந்த கடலும் தன்னுடைய ஒலி யடங்கிற்று; சந்திரனும் தன்னுடைய கிரணங்களைச் சுருக்கிப் பிரகாசங் குறைந்தான்; அக்கருணத்தில் குயில்களெங்குங் கூவின; செம்போத்துகள் கத்தின; குளங்களின்மேல தாமரைமலர்களில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அன்னம் முதலிய பறவைகளெல்லாம் விழித்துத் துள்ளித்துள்ளிச் சப்தித்தன. அவ்வாறு எல்லா ஜீவராசிகளும் விழித்

தெழுந்து மகிழ்ச்சி யடையும்படி உதயஞ்செய்த சூரியன், “நான் இப்பொழுது என்னுடைய தேரை வேகமாகச் செலுத்தி, என் குலத்திற் பிறந்த அரிச்சந்திரனை வருத்திய பாவமிகுந்த இரவையும், சந்திரனையும் கோபித்து அழகிய இடத்தையுடைய 'இவ்வுலகத்தை விட்டுப் போகும்படி துரத்துகின்றேன்,” என்று சொல்லிக்கொண்டு வருபவன்போல மிகவும் மேனி சிவந்து மேலெழுந்து தோன்றினான். அப்படித் தோன்றிய அச்சூரியன் அளவற்ற தன்னுடைய கிரணங்களை எங்கும் பரப்பிய தோற்றமானது எப்படி யிருந்ததெனில், “உலகத்திலுள்ள துன்பங்களைப் போக்கித் தருமங்களை நிலைநிறுத்தின அரிச்சந்திரமகாராஜனுக்குத் துன்பத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டிருந்த இராவாகிய பெண் இப்போது என்னைக் கண்டு ஓடிப்போனாலும் அவள் போகும் திசைகளெல்லாம் பின்பற்றி அவளைப்பிடித்து வருத்துங்கள்,” என்று சொல்லி அவன் அவற்றை அனுப்பியதுபோன் றிருந்தது.

இவ்வகைச் சிறப்புக்களுடன் சூரியன் உதயமாகி மேலெழுந்து தோற்றியவுடனே அரிச்சந்திரன் முதலிய எல்லோரும் எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு கடல் முழக்கத்தைப்போலப் பேரிகைகள் முழங்கச் சிவனடியைப் பூஜித்து அப்பாற் செல்லும்பொருட்டு அவ்வரிச்சந்திரனும், அவனோடு கூடிச்செல்லும் கௌரவமுடைய சிலரும் ஒளி பொருந்தி இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்று விளங்காநின்ற தேர்களின் மீதேறினார்கள்; மற்றவர்களும் தங்கள் தங்களுக்குரிய பற்பல யானைகளிலும், குதிரைகளிலும், பல்லக்குகளிலும் ஏறினார்கள். அவ்வாறு எல்லோரும் வாகனங்களிலேறிக்கொண்டவுடனே அரிச்சந்திரமகாராஜன் அந்தப் பெரிதான கோமதியாற்றைவிட்டு நீங்கி உயர்ந்த யானைகளும் குதிரைகளும் நெருங்கி முன்னே நடக்க, வாசனை பொருந்திய மாலையையணிந்த கூந்தலையுடைய பெண்கள் கூட்டமும் பின்தொடர்ந்து செல்லச் சந்தன மரங்களோடு கூடி, உயர்ந்து விளங்குகின்ற பெரிய மலைகளின் சாரலை யடைந்தான்.

அவ்வாறு சேர்ந்தவுடன் ஒரு மலையடிவாரத்தில், அளிகள் கூடி இசைகளைப் பாட, மலர்முதலியவற்றை லேற்படும் மிக்க வாசனை மலிந்த கடுக்காய்மரம், பலாசமரம், மாமரம், மஞ்சாடிமரம், பலாமரம், விரிகின்ற மலர்களையுடைய சண்பகமரம், வேங்கைமரம், கோங்குமரம், மூங்கில்மரம், சொரிகின்ற மலர்களையுடைய சுரபுன்னைமரம், அசோகமரம் ஆகிய பலதருக்கள் நெருங்கிய ஒரு சோலையிலே தங்கினான். அவ்வாறு தங்கியவுடன் அலைகளையுடைய சுனைநீராடவும், அருவி நீரில் மூழ்கி விளையாடவும், பெண் யானைகளும், வலிய ஆண் யானைகளும் செல்வதுபோல வில்லைப்போலும் நெற்றியையுடைய பெண்களும், கல்லைப்போலுந் தோள்களையுடைய புருஷரும் அம்மலைமீ தேறினார்கள். அம்மலையானது அப்புருஷருடைய தோள்களை ஒப்பாகிய பல சிகரங்களை யுடையதாயும் அவர்கள் விளையாடத் தகுந்ததாயும் அமைந்திருந்தது. அதனால் அப்பெண்களும் புருஷர்களும் அம்மலையில் பற்பல விடங்களிற் சென்று அருவிகளின்மேல் நீராடுகிறவர்களும், சுனைகளிலே குளிப்பவர்களும், அப்படி நீராடும்போது ஜலத்தின் ஆழத்திற்கஞ்சி அகன்ற கரைமேலேறுகிறவர்களும், அக்கரைகளிலே நின்று ஒருவரோடொருவர் சரசஞ் செய்து விளையாடி விரைந்தோடி நீரிற் குதிப்பவர்களும், வாசனைமிகுந்த மலர்களைக் கொய்பவர்களும், அம்மலர்களைச் சூடிக்கொண்டு வேறிடத்திற்குத் திரும்புகிறவர்களுமாய் மகிழ்ச்சியடைந்து அந்நீர் விளையாட்டு முதலியன முடிந்த பின்னர் நுண்ணிய மணல்களையுடைய வண்டல்களிலும், அவ் வண்டல்களையுடைய சோலைகளிலும், பருத்தமலைச் சிகரங்களிலும், பளிங்குப் பாறைகளிலும், ஒப்பில்லாத தினைப்புனங்களிலும் சென்று பலவிதமான வேடிக்கைகளைப் பார்த்துப் பொழுது போக்கினார்கள்.

இவ்வாறு அரிச்சந்திரனும், அவனுடன் சென்றவர்களும் ஆங்குப் பலவேடிக்கைகளைப் பார்த்துப் பகற்பொழுது கழிந்து இரவு வந்தவுடனே அழகிதான அம்மலைச்சாரலைச் சார்ந்த சோலையிலே தங்கி அவ்விரவைக் கழித்தார்கள். அவ்

வாறு கழித்து அவ்விருள் நீங்கி விடிந்தபின்னர் ஒளிபொருந்
திய வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய அரிச்சந்திரன் எழுந்து
காலைக்கடன் முதலியன முடித்து மிக்க பிரகாசத்தையுடைய
தேரின்மேலேறி வெற்றிபொருந்திய தன் சேனைகளுடனே
அப்பாற் சென்றான். அவ்வாறு புறப்பட்டுப் போகும்போது
தேர்கள் வேகமாகச் செல்லுதலாலே வழியி லெதிர்ப்பட்ட
பெரிய மூங்கிற் காடுகளும், தாழ்ந்த மலைச் சிகரங்களும்,
விசாலித்த சோலைகளும் சிதைந்தழிந்து பொடியாகி அவற்றி
னின்று மெழுந்த தூளிகள் ஆகாயமெல்லாம் பரவிச் சென்
றன; இன்னும், அவ்வரிச்சந்திரனுடைய செம்பொற்றேரின்
சக்கரங்கள் உராய்ந்து செல்வதினாலே வழியிலுள்ள பல
நிறம் பொருந்திய மலைகளும், பரந்த கற்பாறைகளும் அச்சக்
கரங்களின் பொன் படிந்து மேருமலையைப் போன்று பொன்
னிறமாக விளங்கின; இப்படி அவைகள் விளங்கும்படி அரிச்
சந்திரன் சேனைகளோடு தன் தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு
சென்று மேலும் ஆகாயத்தை அளாவி உயர்ந்திருக்கின்ற
பெரிய மலைகளையும், பெரிய யானைகளின் மதம்படிந் துயர்ந்
திருக்கின்ற மேடுகளையும், மலைச்சாரல்களையும், கஸ்தூரி
வாசனை பொருந்தி உயர்ந்திருக்கின்ற பல சோலைகளையும்,
வெப்பமாகிய காடுகளையும் கடந்து, இன்னும் பல அருமை
யான இடங்களையுந் தாண்டிப் போயினான்; அவ்வாறு தாண்
டிச் சென்ற அவன் பின்னர், விரிந்திருக்கின்ற வெவ்விதான
விடர்நிலங்களும், வெயிலினாலே வெந்து கீழே சரிந்து கிடக்
கின்ற பெரிய மலைகளும், அவ்வெப்பத்தினாலே இலைகள்
சருகாய் வெந்து மேலே பொரிந்திருக்கின்ற பெரிய மரங்
களும் பூமியின்மேற் புகைந்தெரிந்து நெருப்புச் சுவாலை
யெழுவதாகிய கடுமையைக் கொண்ட பாலைவனத்தைச் சார்ந்
தான்; அப்பாலைவனத்தில், எக்காலத்தும் தேவர்களுக்குத்
துன்பம் விளையாதிருக்கும்படி சிவபெருமான் திரிபுரத்தை
யெரித்த நெருப்பும், வெற்றி பொருந்திய மன்மதன் சாம்ப
லாகும்படி நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து அவனை யெரித்த
நெருப்பும், வலிமையாகிய அலைகளை வீசியெழுகின்ற கடலி

நடுவே யிருக்கின்ற வடவைக்கனலும் ஒன்றாகக் கூடிவந்து குடிகொண்டனவென்று சொல்லும்படி எவ்விடத்தும் வெப்பம் அதிகரித்திருந்தது; இன்னும் அந்தப் பாலைநில முழுதும் மேற்கூறியபடி சுடுகின்ற நெருப்புச் சுவாலையினாலும், ஆகாயத்தி லெழுந்து வருகின்ற சூரியகிரணத்தினாலும் வெந்து உடலம் வற்றுதலாங் மெலிந்த பாம்புகளின் தலைகள் பிளப்ப, அவற்றினின்றும் வெடித்து மேலெழுந்து பூமியில் வந்து விழுகின்ற நாகரத்தினங்கள், பகற்காலத்திலே ஆகாயத்தி லிருந்து உதிருகிற நக்ஷத்திரங்கள் போன்று ஆங்காங்கே பிரகாசித்தன; இவையன்றி அங்கே கரிய மேகங்களெல்லாம் அந்நிலத்தின் வெப்பத்தினாலே தீய்ந்து மழைத்துளிகளே யில்லாமல் கூட்டங் கலைந்து அந்நிலத்திற்கப்பா லோடிப் போய்த் தாங்கள் மழை பெய்வதையே மறந்துவிட்டபடியினாலே அப் பெரிய நிலமெல்லாம் வெடித்து அவ்வெடிப்பின் வழியே கீழுலகத்திலுள்ள ஆதிசேடனுடைய சிரோரத்தின சோதிகள் விளங்கிக்கொண்டிருந்தன; அப்படி விளங்கிய தோற்றம் எப்படியிருந்ததெனில், அப்பெரிய பாலைநிலம், தன்மேல் நெருப்பைக் கக்குகிற சூரியன்மேற் கோபித்து அவனைச் சுடுதற்குக் கண் சிவந்து மேலே கிளம்பினதை நிகர்த்திருந்தது. அந்நிலத்தருகேயுள்ள மான்களெல்லாம் நீரின்றி விடாய்கொண்டு தேகமிளைத்து வற்றிய சோர்வினாலே, தமக்கேற்பட்ட தாகத்தை நீக்கிக்கொள்ள, நீர்போலத் தோற்றும் பேய்த்தேராகிய கானலைப் பெருகிய குளத்து நீரென்று நினைத்து அக்கானல் தோற்றுமிடங்களை நோக்கி ஓடியோடி நீர் சிறிது மகப்படாமையினாலே வருந்திச் சிறிதேனும் ஈகையில்லாப் பாவிகளிடத்தில் தினந்தோறும் யாசித்துச் சென்று ஒன்றுமகப்படாமல் முகவாட்டங்கொண் டலையும் யாசகரைப் போன்று திரிந்தலைந்தன; ஓரிடத்தில் நீர்போற் றோன்றி அங்குச் சென்றவுடன் மறைந்து வேறோ ரிடத்திற் றோன்றும் அக்கானலோ, திரவியம் மிகுந்த ஈகை யாளரைப்போல் நடித்து யாசகர் சமீபத்திற் சென்றவுடன் மறைந்தோடும் பாவிகளைப் போன்றது. இன்னும் அவ்விடத்

திலே சண்டைகள் நடக்குங் காலத்தில் வெற்றிகொண்ட ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் பகைவரைக் கொன்ற சாமர்த்தியங்களையும், அப்பகைவர் பட்ட விதங்களையும், தங்கள் பெயர்களையும் ஞாபகார்த்தமாக எழுதி நாட்டப்பட்ட கற்களும், அருந்துவதற்கு நல்ல நீர் கிடையாமல் உடல்பதைத்து உயிர் நடுங்கியலைந் திறந்தயானைகளின் தந்தங்களும், பார்ப்பவர் அச்சங் கொள்ளத்தக்க கன்மேடுகளும், சிறுகுன்றுகளும் ஆங்காங்கே விளங்கின; அவற்றினிடையே சில்வண்டுகளெல்லாம் நீண்ட கடற்றிரையின் முழக்கத்தைப்போலச் சப்தமிட்டுச் சுழன்று திரிந்தன. இன்னும் அந்நிலத்தில் எரிகின்ற வெயிலின் மிகுதியாலே யானைத் தந்தங்கள் வெடிக்க அதினின்றும் ஆகாயத்திற் கிளம்பிக் கீழே விழுகின்ற முத்துக்களை மழைத்துளிகளென்று நினைத்துச் சாதகப்பறவைகளெல்லாம் சென்று பார்த்து அவை மழைத்துளிக ளில்லாமையாலே மயக்கங்கொண்டு மனம் வருந்தி யலைந்துகொண்டிருந்தன; சருகுகளெல்லாம் நெருப்புப்பற்றி யெரிந்து காற்றினால் மேலெழுந்து கருகி இருளைப்போலப் பரவ அத்தோற்றம் ஒரு பெரிய மரத்தின் நிழலைப்போன் றிருந்தபடியால் அதனை நிழலென்று நினைத்து வெப்பத்தால் வாட்டமடைந்து வருந்தின கரடிகளும், கடம்பைகளும், மான் கூட்டங்களும், கலைகளும், காட்டுக் குதிரைகளும் அவ்விடத்தில் போய் விழுந்து நெருங்கி வருந்தின.

இத்தகைய அப்பாலைநிலத்தின் வெப்பம் எப்படிப்பட்டதென்றால், பூமிதேவி ஆடையாக உடுத்தி யிருக்கப்பட்ட அலைகடலின் நடுவேயுள்ள வடவைக்கனலில், அப்பாலைநிலத்திலுள்ள வெண் மணல்களுள் ஒரு சிறிய மணலை யெடுத்துக் கொண்டுபோய் வைத்தால் அஃது அவ்வடவாமுகாக்கினியையும் சுட்டெரித்துச் சாம்பலாக்கிக் கடல்நீரையும் வறட்டி அரம்பாஸ்திரீகள் தங்கியிருக்கின்ற தெய்வலோகத்தையும் நாசஞ் செய்துவிடும்; எல்லாம் அழிகின்ற ஊழிக்காலத்தில் தானிருக்கு மிடத்தைவிட்டுப் பெயர்ந்து சென்று இப்பூமியிலிடங்க ளெல்லாவற்றையும் தனக்குள்ளடக்கி அழிக்கவரும்

பிரளய வெள்ளத்திலும் அப்பாலைநிலத்தின் நண்ணிய மண
லொன்றுதெறித்து விழுமாயின் அம்மணல் அந்நீர்முழுவதை
யும் பருகிச் சுவறச் செய்துவிடும்; இன்னும் சூரியனாலே
சுடப்படுகிற மூங்கிற்காடு வெந்தெரிய அதனாலே எங்கும்
மிகுந்த நெருப்பில் பாம்புகளும், மதயானைகளும் வீழ்ந்
திறந்து அவற்றினுடல் அழிந்து பெருகிய இரத்தவெள்ள
மானது சென்று சமுத்திரத்திற் பாய, அப்போது அவ்
விரத்த வெள்ளத்தில் மலைகளைப் போன்று மிதந்து செல்லும்
எலும்புக் குவியல்கள் சமுத்திரத்திற் றோன்றுகின்ற வெள்
ளிய நுரைத்திரட்சிகளைப் போன்று எங்கும் விளங்கும்.

இவ்வாறு பலவிதத்திலும் பயங்கரம் மிகுந்த அப்பாலை
நிலத்தின் மத்தியில், வெவ்விய யானையுரி தரித்தவனும்,
கங்காசலமும் சந்திரனும் விளங்குகின்ற சடையையுடைய
சங்கரனுக் குரியவளும், திரிசூலியும், தாருகவிநாசனியும்,
சவுந்தரியும், செழுமையாக ஒலிக்கின்ற இரத்தினச் சிலம்பு
களை யணிந்த திருவடிகளை யுடையவளும், எமது குலதெய்
வமுமாகிய காளிதேவி திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளி
யிருந்தாள் அவ்வாறு அவள் தங்கியிருந்த சபையின் சிறப்
பை விளக்கமாகக் கூறுவாம்:

அவள் அங்கே எப்படி அமர்ந்திருந்தாளெனில், பிரகா
சத்தோடு விளங்குகின்ற சோமசூரியாக்கினிக ளென்னும்
மூன்று சுடர்களும் ஓரிடத்திலே கூடி இரண்டாகப் பிரிந்து
உதயமானாற்போலச் செறிந்து விளங்கி இருபுறத்திலும்
கடைப்பாகங்களிலே சிவந்து நடுவே கருமை யடைந்திருக்
கின்ற இரண்டு கண்களும் மிகவும் சுழலவும், சிறிய இடை
யிலும் கைகளிலும் தலையிலும் ஆபரணங்களாக அணிந்த
சர்ப்பங்களின் உச்சிக்கொண்டைகளிலுள்ள இரத்தினங்கள்
மிகுந்து ஒளிவிடவும், மிகவும் வறுமையுற்றவர்களைச் செல்
வச் செருக்குடையவர்கள் அகங்காரங்கொண்டு வருத்துவது
போலக் கொடிபோன்ற இடையை வருத்தி அதற்குத் துன்
பத்தைச் செய்கின்ற மேலவயவங்களி னழகும், தாமரைமலர்

போன்ற பாதங்களி னழகும், குறுவியர்வை தங்கிய முகத்தி
னழகும் அதிகரித்து விளங்கவும், கடல்கள் பொங்கிப் பதி
னான்கு உலகங்களையும் அழிக்கின்ற யுகமுடிவிலே கொடுமை
பொருந்திய ஊழித்தீயானது கொதித்தெரிவதுபோல், மிக
வும் மாறுகொண் டெதிர்த்த தாருகாசுரனை வென்று மற்றும்
அசுரர்களுடைய குடல்களைப் பிடுங்கி மாலையாக அணிந்து
விளங்கிய திரிசூலத்தின்மேலே வெவ்விய நெருப்பானது
சுடர்விட் டெரியவும், சிவன் திரிபுரத்தைச் சுடுங்காலத்திற்
றோன்றிய நெருப்பைப்போல எந்தத் திக்குகளிலும் பொடிப்
பொடியாகத் தெறிக்கின்ற சுடர் ஒளிவிடும்படி வலக்கையி
லே தங்கிய வாளாயுதத்தின் பிரகாசமானது ஓங்கி விளங்க
வும், யுகமுடிவில் உலகத்தை யழிக்கப் பொங்கியெழுகின்ற
கடலின் முழக்கத்தைப்போலவும், மேகமண்டலத்தில் இடிக்
கின்ற இடியின் முழக்கத்தைப்போலவும் இடக்கையி லிருக்
கிற மணிக்கேடகமானது ஒலியிட்டசையவும், ஒருகை பட்ட
யத்தைக் கொண்டும், ஒருகை வாளைக்கொண்டும், ஒருகை
மழுவைக்கொண்டும், ஒருகை வளைதடியைக்கொண்டும், ஒரு
கை சக்கரத்தைக் கொண்டும், ஒருகை வேலாயுதத்தைக்
கொண்டும், ஒருகை கேடயத்தைக் கொண்டும், ஒருகை வச்
சிராயுதத்தைக் கொண்டும் கூட்டமாக அமைந்த எட்டுக்
கைகளும் நெருப்பெழுந் தெரியும்படி அவ்வாயுதங்களை வீசு
வனவாயும், சுழற்றுவனவாயும் பிரகாசிக்கவும், பொன்னாற்
செய்து இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற குண்டலங்களும்,
கனமான சரப்பணிகளும், அஸ்தகடகங்களும், கங்கணங்
களும், இரட்டையாகச் சூழுகின்ற அரைநாண்மாலைகளும்,
நெற்றிப்பட்டமும், அணியத்தகுந்த தோள்வளைகளும்,
செழுமையான பாடகங்களும், அழகிய சிலம்புகளும், சதங்
கைகளும், பதக்கமும், இன்னும் அழகதிகரித்த மற்ற ஆபர
ணங்களும் எட்டுத் திக்குகளிலும் அசைந்து அவற்றின்
சோதி நிலைபெற்று நெருங்கவும், முத்துக்களை வரிசைப்படுத்
தித் தைத்து, வயிர ரத்தினங்களை அவற்றினருகே சேர்த்து,
நீலமணிகளையும் இடையிடையே கோத்து, நிகரில்லாத

பச்சைமணிகளையும் விரவி, பதுமராகத்தையும் பொருத்திப் பல விசித்திரமாக நெய்து செய்துள்ள இடை வஸ்திரமும், அப்படியே அழகு விளங்கும்படிச் செய்த மார்பாப்பெண்ணும் உத்தரீயமும், பலவிதமான மாலைகளும் சந்திரிகையையும் வெயிலையும் நிகர்த்து ஒளிகளை வீசவும், காவலாக வரிசைகொண்டு நிற்பனவாகிய ஒருகோடி பூதங்களும், பலவிதமான கற்பனைகளையுங் கற்றுத் தப்பாமற் சொன்ன பணிவிடைகளைச் சீக்கிரத்திற் செய்து முடிக்கின்ற ஒருகோடி பூதங்களும், அவைகளோடு சேர்ந்து மிக்க அன்பைக்கொண்டு நிற்கும் ஒருகோடி இடாகினிகளும், நன்மார்க்கங்களைச் செய்கின்ற மந்திரிகளைப்போன்று காரியம் நடத்துவதற்கு வெளியே செல்பவைகளும் திரும்பி வருபவைகளுமாகிய ஒருகோடி பூதகணங்களும் பக்கத்திலேயுள்ளனவாய்ச் சூழ்ந்திருக்கவும், சில பிசாசுகள், பயமில்லாமல் எதிர்த்துப் போர்புரிந்து இறந்தவர்களுடைய அறுபட்ட தலைகளை எடுத்துக்கொண்டுவந்து அக்காளியினுடைய கையில் வைக்கவும், இன்னும் நூறுகோடி பேய்க்கூட்டங்கள், நரபலிகளாகக் கொடுத்த எண்ணிறந்த தலைகளையெடுத்துக்கொண்டுவந்து அவள்முன்னே செந்நிறமான உதிரமொழுகும்படி வைக்கவும், துவளுகின்ற நுண்ணிய இடை அசைய இருபுறத்திலும் நின்று வெண்சாமரைகளை வீசுகின்றவர்களும், சிலம்புகளையணிந்த அவளுடையபாதங்களைக்கூட்டிச் சிரசின்மேலே சூடிக்கொள்ளுகிறவர்களும், ஸ்துதிப்பாட்டுக்களைப் பாடுகிறவர்களும், கூத்தின் விகற்பங்கள் தோன்றக் கிரமமாக நின்று ஆடுகிறவர்களும், அவ்வாட்டத்திற் கிசையப் பாடுகின்றவர்களுமாகிய அநேகம் அரம்பாஸ்திரீகள் புடைசூழ்ந்து நிற்கவும், திருமஞ்சன மெடுக்கிறவர்களும், பெரிய புஷ்பமாலைகளைத் தொடுப்பவர்களும், அவளுடைய வாளைப்போன்ற கண்களுக்கு மையிடுகிறவர்களும், அரிய திருவமுதை நிவேதிப்பவர்களும், அவள் சந்நிதிமுன்னே கண்ணாடி காட்டுகிறவர்களும், கட்டமில்லாமல் அவளுக்கு முன்னே படிக்கம் முதலியவற்றை ஏந்தி நிற்போருமாகிய அநேககோடி இடா

கினிகள் சூழ்ந்து நெருங்கி நிற்கவும், தேவர்கள் கூடித் துதிப்பதான திருமுற்றத்திலே இம்மண்ணுலகத் துள்ளவர்கள் வந்து சாஷ்டாங்கமாகக் கீழே விழுந்து அவள் பாதங்களை வணங்கிக் கும்பிடவும், அவ்வாறு கும்பிட்டுத் தங்களுடைய எண்ணங்கள் நிறைவேறும்படி வேண்டியவரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், எல்லார்மீதும் கிருபாநோக்கத்தைச் செலுத்திப் பிரகாசிக்கின்ற சடைகள் பக்கங்களிலே அசைந்தாட, அஞ்சாத சிங்கங்கள் தாங்கப்பெற்ற பொன்னாசனத்தின்மேல் எல்லாப் பெண்களுக்கும் அரசியாய் வீற்றிருந்து விளங்கினாள்.

அரிச்சந்திரன் காளியைத் தரிசித்தல்.

அழகிய பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலும் செய்யப்பெற்ற சிங்காசனத்தின்மேல் மேற்கூறியவாறு காளிதேவியானவள் சிறப்புடன் வீற்றிருக்க, அங்குச் சென்ற அரசர்க்கரசனாகிய அரிச்சந்திரன் அக்காளி தேவியின் கோவிலைக் கண்டு, தன்னோடு கூடவந்த தேர்ப்படைகளையும், மதம்பொருந்திய யானைப்படைகளையும், குதிரைப்படைகளையும், காலாட்படைகளையும் அக்கோவிலின் கடைவாயிலிலே நிற்கும்படி நிறுத்திவிட்டுத் தான், தன்னுடைய குருவாகிய வசிஷ்டமுனிவருடனும், அருமையாகிய தவத்தையுடைய மற்ற முனிவர்களுடனும், தன்குலத்திற்றோன்றிய சுற்றத்தாராகிய அரசர்களுடனும், அக்காளி கோவிலின் திருமுற்றத்திற் சென்று அவளை வணங்கினான். அவன் அவ்வாறு வணங்கிப் பக்கத்திலுள்ள விசேஷங்களைப் பார்த்தான். அங்ஙனம் பார்க்கும்போது ஒரு தேரும், சில குதிரைகளும், ஒரு வில்லும், சில அம்புகளும், கல்லாகச் சமைந்திருந்தன; அவற்றைக் கண்டவுடன் அரிச்சந்திரன், "இவையேன் கல்லாகச் சமைந்திருக்கின்றன?" என்று யோசித்து அவற்றின்மீது தன் பார்வையை அழுத்தமாகச் செலுத்தினான். அவ்வாறு அவன் அவற்றைக் கூர்மையாகப் பார்க்கவே முன்னே கல்லாயிருந்த தேரும், குதிரைகளும், வில்லும், அம்புகளும் அக்காளிக்

கெதிரிலேயே பொற்றேரும், பொன்னிறக் குதிரைகளும், பொன்மயமான வில்லும், பொன்மயமான அம்புகளுமாய்த் தோன்றின. அப்படி முன்னுளிலே கல்லாயிருந்த தேர் முதலியன பொன்னுக மாறவே அரிச்சந்திரன் அவ்விசேஷத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து ஆச்சரியமுற்றுப் புளகாங்கிதங்கொண்டு, "இவைகள் என்ன காரணத்தினுல் இவ்வாருயின?" என்று ஆலோசித்தான். அப்படி ஆலோசிக்கவே பொன்மயமான சந்தனச் சேறு பூசின தோள்களை யுடையவளும், இருண்டு சுருண்டிருக்கின்ற சடையையுடையவளுமாகிய அக்காளி தேவியானவள் தனது கோவிலைவிட்டு நீங்கி வாயிலுக்கு வெளியே வந்தாள். அவ்வாறு காளிதேவி பிரத்தியக்ஷமாக வெளியே வந்த மாத்திரத்தில் அரிச்சந்திரன் தாமரை மலர்போலுந் தன்னுடைய கைகளைத் தலைமீது குவித்து அவளுடைய செம்பொன்போன்ற பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கி அவள் திருமுகத்தை நோக்கி, "அம்மையே! என்னுடைய தவப்பயனனது உன்னைத் தரிசிக்கப்பெற்ற இப்போதுதான் பலிதமாயிற்று; பூதங்கள் விளையாடுவதான நின் திருமுன்றிலிலே நின்ற கற்றேர்முதலியன பொற்றேர் முதலியனவாக இப்போது மாறியதற்கு யாது காரணம்? இதன் இரகசியத்தை எனக்குக் கூறி யருளவேண்டும்," என்று கேட்டான்.

அப்படிக் கேட்டமாத்திரத்திலே காளிதேவியானவள் அவ்விசேஷத்தைக் கூறத்தொடங்கினவளாய் அரிச்சந்திரனைப் பார்த்து, "மன்னவனே! கேட்பாயாக; முன்னொரு காலத்தில் வெற்றிபொருந்திய வருணதேவன், உவர்க்கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகவாசையை நீக்கிச் செல்லும்போது தனக்குரிய இந்தப் பொற்றேர் முதலியவற்றை இங்கே கொண்டுவந்து நிறுத்தி இவற்றைப் பிறர் கவராதிருக்கும்பொருட்டுக் கல்லாகச் சமைத்து இவற்றை எனக்குக் காட்டி, 'அம்மையே! இந்தத் தேர் முதலியன எவனுல் பார்க்கப்படும்போது கல்வடிவம் போய்ப் பொன் வடிவம் பெறுமோ அவனுக்கே

உரியனவாம்; ஆதலின் அத்தகையினனுக்கே நீ இவற்றைக் கொடுத்துவிடுவாயாக,' என்று கூறிச் சென்றான்; அப்படி அவன் கூறி இவற்றை எனக் கெதிரில் வைத்துச் சென்ற அந்நாள்முதல் இந்நாள்வரையில் இவை கல்லாகவே யிருந்தன; இப்பொழுது நீ யெதிர்ப்பட்டமாத்திரத்தில் அக் கல்வடிவம் போய்ப் பொன் வடிவம் பெற்றன; ஆகையால் நீயே இத்தேர்க்கும், குதிரைகளுக்கும், வில்லுக்கும், அம்புகளுக்கும் உரியவனுயினுய்; தடையின்றி நீ இவற்றைக் கொண்டு செல்வாயாக," என்று சந்தோஷித்து அவற்றை அவனுக்குக் கொடுத்தனள். அவ்வாறு கொடுக்கவே கோசல நாட்டாற் சூழப்பெற்ற அயோத்திநகரத்திற் கிறைவனுகிய அவ்வரிச்சந்திரன் அக்காளியைத் துதித்து வணங்கி அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு தான் முன்னேறிவந்த தேரை நீக்கி விட்டு அப்பொற்றேரி லேறி மிகவும் சிறப்புடன் அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

மிகுந்த ஒளி பொருந்திய இரத்தினங்கள் பதிப்பிக்கப்பெற்ற கேயூரமணிந்த தோள்களையுடைய அரிச்சந்திர மகாராஜன் அவ்வாறு காளிகோவிலையும் பாலைநிலத்தையும் விட்டுப் புறப்பட்டுத் தன்னுடைய படைகளிலுள்ள வாள்கள் முன்னே செல்லவும், விற்கள் செல்லவும், காலாட்கள் செல்லவும், தேர்கள் செல்லவும், யானைகள் செல்லவும், தன்னைச் சார்ந்த பெண் கூட்டங்களை செல்லவும் பல நாட்கள் பிரயாணஞ்செய்து இடையிடையே தங்கி முடிவில் மேற்கூறிய சந்திரதயமன்னனுக்குச் சொந்தமான கன்னோசிநாட்டிற் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அந்தக் கன்னோசிநாடு எவ்வகைச் சிறப்புவாய்ந்ததெனில், அந்நாட்டைச் சேர்ந்த மருதநிலச்சார்பானவிடங்களில் தென்னமரங்களின் முற்றின நெற்றுக்களும், கமுகின் குலைகளும், தேன் பொருந்திய மாங்கனிகளும், விரும்பத் தக்க பலாப்பழங்களும் அந்த அந்த மரங்களில் மிகுந்திருப்பதனுலே, நீண்ட வாலையுடைய குரங்குகள் ஒரு தென்ன

மரத்திலிருந்து மற்றொரு தென்னமரத்திற் பாயும்போது
அந்த அதிர்ச்சியினால் மேற்கூறிய பழங்களெல்லாம் அடியி
லுள்ள வாழைமரங்களின்மேல் உதிர அவ்வாழையிலுள்ள
பழங்களெல்லாம் சிதைந்தழிந்து சிந்தும்; கூனலான ஒரு
ஆண்குரங்கு பாய்கிற அதிர்ச்சியால் உதிர்ந்த தென்னங்
குரும்பையானது, ஒரு பலாமரத்திலே மறைந்திருந்த சிவந்த
முகத்தையுடைய பெரிய குரங்கின் தலையில் விழ அதற்கஞ்
சிய அக்குரங்கானது தன் பெண்குரங்கை வாலைப் பிடித்
திழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு பக்கத்திலுள்ள வாழைத்தோட்
டத்திற்குள்ளே போய்ப் புகும்; அங்குள்ள குளக்கரைகளில்
பலவிதமான சங்கு முத்துக்களும், பதுமராகமணிகளும்
சந்திரனுடைய பிரகாசத்தையும் சூரியனுடைய பிரகாசத்தை
யும் செய்து இராப்பகலென்னும் பேதந் தெரியாதிருப்பத
னாலே அக்குளங்களிலுள்ள தாமரைமலர்களும் அல்லிமலர்க
ளும் தாங்கள் மலரவேண்டியகாலத்தில் மலராமலும், குவிய
வேண்டிய காலத்தில் குவியாமலும் மயக்கங்கொண்டிருக்
கும்; இவையன்றி அங்குள்ள சோலைகள் அசோகின் தளிர்க
ளாலே ஸ்திரீகளின் கால்களையும், வாழைகளாலே அவர்க
ளுடைய துடைகளையும், மூங்கில்களாலே தோள்களையும்
விளக்கிக் காட்டிக்கொண்டிருக்கும்; குளங்களெல்லாம் தா
ழைச் சுருள்களாலே பெண்களுடைய குழைகளையும், தாமரை
மலர்களாலே முகங்களையும், நீலமலர்களாலே கரிய கண்
களையும், செவ்வாம்பல் மலர்களாலே வாய்களையும் தோன்
றச்செய்துகொண்டிருக்கும்; அங்குள்ள ஏரிகளோ, வயல்
களுக்கு மடைகளின் வழியாக நீரைப் பாயவிட்டாலும், கார்
காலந்தோறும் மேன்மேலும் நீர் வந்து பெருகுவதனாலே
சிறிதும் குறைவுபடாமல் நிறைந்து, 'ஏழு கடலும் வந்து
புகுந்தாலும் இவை நிறைவுறா,' என்று சொல்லும்படி விசால
முள்ளவைகளாயிருக்கும்; இன்னும் அவ்வேரிகளினின்றும்
மதகுகளின் வழியே வயல்களுக்குப் பாயும்படி நீரைப்
பகுத்துவிட்டால் அந்நீர்ப்பிரிவுகள், பவளத்தினும் மிக்க
சிவப்புநிறம் பொருந்திய கால்களையுடைய சக்கரவாகப்பக்ஷி

கள் தங்கள் பெட்டைகளுடனே பயந்து பறந்து செல்லவும் மீன்கள் இருபக்கத்திலு மொதுங்கிச் செல்லவும் சமுத்திரம் போன்ற இரைச்சலுடையனவாய்ச் செல்லும்; இன்னும் அங்குள்ள குளங்களில் ஆண் அன்னமானது தன்னுடைய பெட்டையை விட்டு நீங்கி வேறொரு பெட்டையி னருகே செல்ல அதைக் கண்டமாத்திரத்தில் அவ்வாணன்னத்திற்குரிய பெட்டையன்னம் பிணங்கி ஒரு தாமரைமலரிற்போய் மறைய அம்மலர் குவிந்த மாத்திரத்தில் அவ்வாணன்னமானது அதைக் கண்டு, "நம்முடைய பெட்டை அம்மலர் மூடியதா லிறந்துபோயிற்று; ஆதலால் நாமும் உயிரை விட்டுவிட வேண்டும்," என்று துணிந்து அவ்வாறே செய்யத் தொடங்க, அப்போது முன் மறைந்த பெட்டையன்னம் உடனே குவிந்த அத்தாமரைமலரினின்றும் வெளியேறி அவ்வாணன்னத்தைத் தேற்றி அதன் மனத்தைத் தெளிவுறும்படிச் செய்யும்; காற்றினாலே அசைவுறும் மாக்கிளைகள் அம்மாக்கொம்புகளி லிருக்கும் தேனிறால்களில் மோதுவதனாலே அவைகள் கிழிய அவற்றினின்று மொழுகிய தேனானது ஆற்றைப்போலப் பெருகிப் பாவி அங்குள்ள குளங்களைச் சார்ந்து மடைகளின் வழியாகச் சென்று சேற்றையுடைய வயல்களில் செழிப்புற்றிருக்கும் நெல்லின் நாற்றுக்களில் பாய்ந்து எங்கும் நிறையும்.

இத்தகைய கன்னோசிநாட்டில் மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரன் சேர்ந்து, தன்னோடு கூடவந்த மான் பார்வை போலுங் கண்களையுடைய பெண்களின் நடையைத் தாமும் கற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சேவல்களோடு கூடியிருந்த பெட்டையன்னங்கள் அவர்களுக்குப் பின்னே தொடர்ந்து வரும்படி மருதநிலச்சார்பான பல நிலங்களையுங் கடந்து சென்று அதன்மேல் தான் ஏறிச்சென்ற பலம் பொருந்திய தேரைவிட்டிறங்கி இரண்டு கொம்புகளையுடைய யானையின் மேலேறினன். அவ்வாறு அலங்காரம் பொருந்திய யானையின்மேலேறிய அவன், உலகமும் அண்டமும் வெடித்துப் போகுமென்று சொல்லும்படி இடியைப்போல் முழங்குவ

தான பல வாத்தியங்களும் சப்திக்க, கொடிகளும் குடைகளும் திரண்டு செல்லப் பலவிதமான மலர் முதலியவற்றின் வாசனை பரிமளிக்கின்ற கங்கையாற்றின் கரையிற் போய்ச் சேர்ந்தான். அங்ஙனஞ் சேர்ந்தவுடனே, முற்காலத்தில் துருவாசமுனிவரிட்ட சாபத்தினாலே மகாவிஷ்ணு சர்ப்பசயனத்தில் நித்திரை செய்யுந் திருப்பாற்கடலில் தெய்வலோகத்திலுள்ள செல்வமெல்லாம் போய்த் தங்கினாற்போலத் தன்னுடைய சிறப்புக்களெல்லாந் தங்கித் தோற்றும்படி அவ்வரிச்சந்திரமகாராஜன் தன்னுடைய சேனைகளுடனும், செல்வங்களுடனும் அந்த கங்கைக்கரையிலே இறங்கினான். அப்போது அந்த கங்காஜலமானது மின்னலைப்போற் றுவளுகின்ற சிற்றிடையையுடைய பெண்கள் ஸ்நானஞ் செய்கின்ற காலத்திலே முன் அணிந்திருந்து கழுவிவிடப்பட்ட கந்த பொடிகளுடனும், சந்தனத்துடனும், நல்ல நிறத்தையுடைய குங்குமத்துடனும் கலந்து பல நிறத்தை யடைந்து ஆகாய வில்லைப்போன்ற அழகுடையதாய் விளங்கிற்று; அத்தகைய நிறம் பொருந்திய ஜலத்தைக் கொண்ட கங்காஜலத்திலே மிகவுஞ் சிறப்புற்ற அரிச்சந்திரமகாராஜனும், பரிமள மிகுந்த மாலையை யணிந்த தோள்களையுடைய மற்ற இராஜகுமாரர்களும், தேனொழுகுகின்ற மலர் சூட்டப்பெற்ற கூந்தலையுடைய பெண்களும் மூழ்கிக் கரை யேறினார்கள்; பாகர்கள் யானைகளையும் குதிரைகளையும் அதிற் குளிப்பாட்டித் தாங்களும் மூழ்கி யெழுந்து கரை யேறினார்கள்; இன்னும் மற்றச் சேனைகளுங் குளித்துக் கரையேறின. இவ்வாறு அரிச்சந்திரமகாராஜன் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுடனும், தன் சேனைகளுடனும் ஸ்நானஞ்செய்து முடிந்தபின், அழகிய கையிலே வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய அவ்வரிச்சந்திரமகாராஜன் எல்லா ஜீவராசிகளிடத்தும் கிருபையைச் செலுத்தும் புண்ணிய விசேஷத்தினாலோ, சந்திரமதியின் கற்பின் விசேஷத்தினாலோ, அரிச்சந்திரனுடைய மந்திரிகளின் நற்குண நற்செய்கைகளாலோ அம்மன்னனுடைய சேனைகளெல்லாம் எவ்வித அபாயமு மின்றிக் கெண்டைமீன்கள் உலாவுவதான

நீர்ப்பெருக்கைக் கொண்ட அக்கங்காநதியைக் கடந்து சென்றனர். அவற்றோடு அவ்வரிச்சந்திரமகாராஜனும் அப்பாற் சென்றான்.

இவ்வாறு கங்கையைக் கடந்தவுடன் இம்மன்னன் தன் சேனைகளுடன் விரைந்து சென்று கன்னமாபுரியைக் கண்ணுலே கண்டான். அப்போது அந்நகரிலுள்ள அன்னங்கள் விளையாடுகின்ற நீர்த்துறைகளையுடைய அகழியும், குளமும், பொன்னிறமான பெரிய மதில்களும், மாடகூடங்களும், பெரிய உப்பரிகைகளும் சிறப்புடன் சமீபத்தில் அவனுக்கெதிரே தோற்றின; அவ்வாறு தோற்றியவுடனே அரிச்சந்திரன், முன்னே சந்திரமதியின் சிறப்பைக் கூறிய முனிவர்களை நோக்கி, "அந்தணர்களே! எதிரே மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களுடன் சிறப்புற்று விளங்குமூர் எந்த வூர்? அஃது எவருக்குரியது?" என்று வினவினான். அவ்வாறு கேட்கவே அம்முனிவர்கள் அவனைப் பார்த்து, "அரசர் பெருமானே! முன்னமே உனக்கு நாங்கள் தெரிவித்த சந்திரமதி தங்கியிருக்கும் சிறப்பைப் பெற்ற கன்னமாபுரி இது தான்," என்று மகிழ்ந்து கூறினார்கள். அங்ஙனஞ் சொன்ன மாத்திரத்திலே அகவிதழ்களையுடைய மலர்களாற் றொடுக்கப் பெற்ற மாலையை யணிந்த அரிசசந்திரன் அப்பொழுதே அச்சந்திரமதியை அடைந்தவன்போல மகிழ்ந்து மயிர்ச் சிலிர்ப்புற்று அங்கம் பூரித்தான்.

அதன்மேல் அவன் அவ்வாறு மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே தன்னுடைய பரிசனங்களெல்லோரும் பின்னே தொடர்ந்து வர இடையிலுள்ள வழியைக் கடந்து, தன்னால் விரும்பப்பட்ட அச்சந்திரமதி தங்கியிருக்கப்பெற்றதும், மேகங்கள் சஞ்சரிக்கும்படி உயர்ந்த மதில்களாற் சூழப் பெற்றதுமாகிய அக் கன்னமாபுரத்தின் கோட்டைவாயிலுக் கருகே சென்றான். அவ்வாறு சென்ற மாத்திரத்தில் இருபுறத்திலும் செய்து வைக்கப்பெற்ற சிங்கங்களையுடைய கோட்டை வாயில்கள் முழுதிலும் மகரதோரணங்களும்,

நெருங்கிவந்த பகைவர்மேல் கல்லை வாரியெறியும் இடங்கணிப்பொறி முதலிய எந்திரவரிசைகளும், சிறந்த மதிலைச் சூழ்ந்த அகழியும், அவ்வகழியில் மலர்ந்து விளங்கும் நீலமலர்களும், தாமரை மலர்களும், அதில் சஞ்சரிக்கும் முதலைகளும், நீர்நாய்களும், சுறா முதலிய மீனினங்களும் மிகுந்து தோன்றின. இன்னும், நிகரற்ற பொன்மலையி னடுவிலே துவாரஞ்செய்து அதற்குள்ளே வரிசையாக நீண்ட வீடுகளை வரிசை வரிசையாக அமைத்து வைத்திருப்பதுபோல அக்கோட்டைக்குள்ளே விளங்கும் மாளிகைகளும், மாடகூடங்களும், மதிலும் சேர்ந்த வடிவம் சக்கரவாளகிரிபோன்றிருந்தது; அம்மதிலைச் சூழ்ந்த அகழியோ சிகரத்தையுடைய அச்சக்கரவாளகிரிக்குப் புறமாக வளைந்த பெரும்புறக்கடலையொத்திருந்தது; "தாமரைக்கு நாயகனாகிய சூரியனுடைய குலத்திலே தோன்றிய பகீரதன் முற்காலத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து ஒரே கங்கையை உலகத்தில் வரும்படிச் செய்தான்; இப்போது சந்திரமதியைப் பெற்ற சந்திரோதயமன்னனோ தன்னுடைய நகருக்குள்ளே அநேகம் கங்கைகளை வரவழைத்திருக்கிறான்," என்று பார்த்தோர் சொல்லும்படி அந்நகரத்தின் மேற்பாகங்க ளெல்லாம் அநேகம் வெள்ளைக்கொடிகள் பறந்துகொண்டிருந்தன; தெய்வலோகத்திலிருக்கும் பெண்கள் பூலோகத்திற்கு இறங்கிவந்து இங்குள்ள அதிசயங்களைப் பார்க்கும்பொருட்டும், பூலோகத்திலுள்ள பெண்கள் தெய்வலோகத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள அதிசயங்களைப் பார்க்கும்பொருட்டும் வழியாயிருக்கும்படி தெய்வலோகம் வரையிலும் உயர்த்திக் கட்டப்பட்டவைகள்போல அந்நகரத்திலுள்ள மாளிகைகளும், கோபுரங்களும், கோவில்களும் மிகவும் உயர்ந்திருந்தன; அவ்வாறு உயர்ந்திருந்த வீடுகளுக்குக் கண்கள்போலப் பொன்னாலமைக்கப்பட்ட சன்னல்களி னிடையே வேடிக்கை பார்க்கும் பெண்களுடைய முகங்கள் தோன்றும் காட்சி எப்படியிருந்ததெனில், அநேகம் உதயகிரிகளின்மேற் றோன்றிய பல சூரியர்களுக்கு நடுவே பல சந்திரர்கள் உதயஞ் செய்ததைப்போன் றிருந்தது.

இத்தகைய நகரில் மேற்கூறியவாறு வெற்றிமாலை சூட்டப்பெற்ற வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய அரிச்சந்திரமகாராஜன் சேர்ந்தவுடன் அவனுடைய சேனைகளெல்லாம் பொன்னிறத்தோடு அழகுபெற்று விளங்காநின்ற அந்நகரின் மதிலுக்கு வெளியிலுள்ள இடமெல்லாம் நிரம்புதலாகிப் பின்பு உலகத்தையெல்லாம் தனக்குள்ளடக்கிக்கொள்ளப் பிரளயகாலத்திற் பொங்கின நீலநிறம் பொருந்திய ஏழுகடல்களும் ஒரு குகைக்குட் போய்ப்புகுந்தாற் போல அந்நகரத்தின் கோட்டைக்குள்ளே போய்ப்புகுந்து நிறைந்தன. அதன்மேல் அரிச்சந்திரன், தோரணங்களின் பிரகாசம் வீசுகின்ற மாணிக்கத் திண்ணைகளின்மேல் பூரணகும்பங்களும், ஒளிவிடுகின்ற விளக்குக்களும் நிறைந்துவிளங்கும் சிறப்புள்ள மாளிகைகள் நிறைந்த இராஜவீதிகளையும், மந்திரி முதலியோரிருக்கின்ற வீதிகளையும் கடந்து சென்று தான் ஏறிப்போன யானையை விட்டிறங்கிச் சந்திரதயனுடைய சபாமண்டபத்திற்குள்ளே சென்றான்.

அங்ஙனம் கற்பகத்தருவைப் போன்ற ஈகைபொருந்திய கையையுடைய சந்திரதயனுடைய சபாமண்டபத்தில் அரிச்சந்திரன் சென்றவுடனே அச்சந்திரதயன் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து தன்பக்கத்திற் கூடியிருந்த அரசர்களுடனே சிங்காசனத்தை விட்டெழுந்து எதிர்கொண்டு சென்று அன்புடனே இருகரங்களாலும் அவனை இறுகத்தழுவி அச்சபாமண்டபத்தில் சிங்காரமாக அமைக்கப் பெற்றிருந்த மேடைக்கழைத்துச் சென்று அவனுக்கும் அவனோடு சென்ற முனிவர்களுக்கும், அரசர்களுக்கும் தக்க ஆசனங்களளித்து உபசாரவார்த்தைகள் கூறி உட்காரும்படிச் செய்து எல்லோருமிருந்தபின்பு தானும் தனக்குரிய சிங்காதனத்தமர்ந்து பரிமளமிகுந்த தாமரைமலர்போல முகமலர்ச்சியடைந்து தன்னுடைய கண்கள் குளிரத் தனக்கு மருமகனாகப்போகும் அவ்வரிச்சந்திர மகாராஜனைப் பார்த்தான். அவன் அங்ஙனம் பார்த்தபோது இன்னும் சந்திரமதியின் கலியாணத்தை விரும்பி அங்கு வந்திருந்த அரசர்களும், சுற்றிநின்ற பெண்க

ளும், பிரகாசிக்கின்ற மாலையை யணிந்த மந்திரிமார்களும் தங்களுடைய கண்கள் பச்சைமரத்திலே தைத்த ஆணிபோல் அவனுருவத்திற் பாயும்படி அன்பு கொண்டு சிறிதும் கண்ணிமைக்காமல் அவனைப் பார்த்தார்கள். அவ்வாறு அம்மண்டபத்தில் நிறைந்திருந்த அரசர்களும், மந்திரிகளும், மற்றுமுள்ள புருஷர்களும், பெண்களும் வேறொன்றையும் பாராதவர்களாய் இவ்வரிச்சந்திரமகாராஜனையே பார்த்து, "மாந்தளிர் போலும் மேனியையுடைய இரதிதேவிக்கு நாயகனான மன்மதன் இவனே, இவனையன்றி உலகத்தில் வேறொரு மன்மதனில்லை," என்று அவன் வடிவத்தைப் புகழ்ந்து பேசினார்கள்; சந்திரதய மன்னனோ அவனழகைப்பார்த்துப் பிரமித்து சித்திரத்தைப் போல அசைவற்றிருந்து ஒன்றுஞ் சொல்லாதவனாய்த் தனக்குள்ளே, "எனக்கு உலகத்தில் இத்தகைய மருமகன் கிடைப்பது அரிதாகும்; இவன் என் குமாரத்திக்கு நாயகனாவனோ ஆகமாட்டானோ; ஈசன்கிருபை எப்படி யிருக்கின்றதோ; அம்பைப்போன்ற கண்களையுடையவளாகிய சந்திரமதி முன்னளிலே அதிகதவத்தைச் செய்திருப்பாளானால் இவனையே தனக்கு நாயகனாக அடைவாள்; சிவபெருமான் கூறியபடி அவளுடைய கழுத்தில் அமைந்திருக்கும் திருமாங்கல்யத்தை இவனைக்கண்டு அவளை மணஞ்செய்துகொண்டால் மாத்திரம் யானும் என்மகளும் சிறந்த தவத்தைச் செய்தவர்களாவோம்; இல்லையேல் எங்கள் தவம் அவமேயாம்; என்னுடைய இஷ்டம்போல் இவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுப்பதற்குச் சிவன் கட்டளை தடையாயிருக்கின்றதே; அஃதில்லையேல் யான் இப்பொழுதே சந்திரமதியை இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்துவிடுவேன்; அஃதொன்றிருப்பதனால் ஒன்றுஞ் செய்ய இயலாதவனா யிருக்கின்றேன்," என்று பலவாறு எண்ணி வருந்தினான்.

அவ்வாறு வருந்தினவன் மீண்டும் ஆலோசித்து, "எப்படியாயினும் சிவன் கட்டளைப்படியேயாம் நடக்கவேண்டும்," என்று துணிந்துகொண்டு, அரிச்சந்திரனையும் மற்ற அரசர்களையும் நோக்கி," அரசர்களே! நீங்களெல்லோரும் என்னைமதித்து

என் குமாரத்தி சுயம்வரத்திற்கு வந்ததைப்பற்றி மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்; ஆயினும் அப்பெண்ணை என்னிஷ்டப்படி உங்களில் ஒருவர்க்குக் கொடுத்தல் முடியாது; மன்மதனை எரித்து விளங்குகின்ற நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான் கட்டளையிட்டபடி அப்பெண்ணின் சம்பந்தமாக ஏற்பட்டிருக்கும் ஓர் இரகசியத்தைக் கண்டு வெளிப்படுத்துவோருக்கே அவளை நான் மணஞ் செய்து கொடுப்பேன்; மிகவும் சிறப்புற்ற கலியாணப் பந்தலுக்குள்ளே வஜ்ராயுதத்தைவென்று விளங்குகின்ற கண்களையுடைய அப்பெண் நாளை வந்து சேருவாள்; அப்போது கலியாணகாரியம் உறுதிப்படும்; நீங்களெல்லோரும் இன்று உங்களிடங்களுக்குப் போய்த் தங்கியிருந்து நாளை வருவீராக," என்று கூறினான். சந்திரதயன் இவ்விதம் சொல்லவே அரசர்களெல்லோரும் தங்கள் தங்களுக்கமைக்கப்பட்டிருக்கும் இடங்களுக்குச் சென்றார்கள்; உத்தமகுணங்களையுடைய அரிச்சந்திரமகாராஜனும் உயர்ந்த சபாமண்டபத்தினின்றும் நீங்கி அலங்கரிக்கப்பெற்ற யானையின்மேலேறித் தானிருப்பதற்கமைத்த மாளிகைக்குச் சென்றான்.

அரிச்சந்திரமகாராஜன் மேற்கூறியபடி யானைமேலேறிக்கொண்டு போகவே, சந்திரதயமன்னனுடைய சபையில் நடந்த விஷயங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண் வேகமாக நடந்து தோரணங் கட்டப்பெற்றிருக்கின்ற அந்தப்புர வாயிலைக் கடந்து, உடுக்கைபோன்ற இடையையும், அமுதம்போன்ற சொற்களையும், சந்திரன்போன்ற முகத்தையுமுடைய சந்திரமதி யிருக்கும் மாளிகையைச் சார்ந்து சந்தோஷ மிகுந்த முகக்குறிப்போடு அவளைக் கண்டாள். அவ்வாறு கண்டு முகமலர்ச்சியோடு நின்ற அப்பெண்ணைப் பொற்கொடிபோன்ற சந்திரமதி பார்த்து, 'இவளிடத்தில் ஏதோ விசேஷ மிருக்கின்றது,' என்றெண்ணி, "பெண்ணே! நீ இங்கு விரைந்து வந்ததையும், உன் முகம் சந்தோஷத்தோடு விளங்குகிறதையும் நோக்கும்போது ஏதோ ஒரு விசேஷ மிருக்கின்றதாகத் தெரிகிறது; உன்

மனத்தி விருப்பமென்ன? விரைவிற் கூறுவாயாக," என்றுரைத்தாள்; அப்படிச் சொன்னவளிலே அந்தப் பெண், சந்திரவதியினுடைய செப்பொன்போன்ற பாதங்களை வணங்கித் தான் சொல்லப்போகும் சமாசாரத்தைக் கேட்கத்தக்கவர் எவரேனும் இருக்கிறார்களாவென்று நான்கு பக்கங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொண்டு ஒருவரும் வாராதபடியால், 'சொல்லும் சமயம் இறுதா'னென்றறிந்து, சந்திரவதியை நோக்கி, "செம்மை வாய்ந்த இலக்குமியை நிகர்த்த சிறப்பு நிறைந்த அம்மையே! உன்னைக் கலியாணஞ் செய்து கொள்ள விரும்பிப் பலதேயத்தரசர்களும் வந்து உன் தந்தையாகிய சந்திரதயமன்னனுடைய சபாமண்டபத்திற் கூடியிருந்தார்கள்; அவர்களோடு அயோத்திக் கிறைவனாகிய அரிச்சந்திரமகாராஜனும் வந்திருந்தான்; அம்மம்ம! அவன் அழகை நான் என்னென்று சொல்வேன்; அவன் முகத்தை நான் பார்த்த மாத்திரத்தில் உன்னிடத்திற்கு வர மனமிசையாமல் இவ்வளவு நேரம் வரையில் அவனழகையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்; இப்பொழுதுதான் அரசவை கலைந்து எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடஞ் செல்ல அவனும் தன் விடுதிக்குச் சென்றான்; அதன்மேல் நான் உன்னிடம் வந்தேன்; அவனுடைய அவயவ நலங்களைச் சிறிது கூறுவேன் கேட்பாயாக: சமுத்திர ஜலத்தாற் சூழப்பட்ட இவ்வேழுலகங்களையும் ஒன்றின்மே லொன்றாக வைத்தடுக்கத்தக்க வலிமை வாய்ந்த அவனுடைய தோள்களும், இலக்குமிதேவியின் உயிரும் மனமும் தாவிச் சென்று தங்கத்தக்க இடமகன்ற மார்பும், செந்தாமரை மலர்போல் ஒளியைக் கொண்ட கண்களும், யாசகர்கள் சந்தோஷிக்கும்படித் தினந்தோறும் திரவியங்களை வாரிக் கொடுக்கும் கற்பகத் தருவை நிகர்த்த கைகளும், பெண்கள் மனத்தை யெல்லாம் கொள்ளை கொள்வனவாகும்; இன்னும் அவனுடைய அழகு விளங்குவதான முகத்தையும், அதிலே துளிக்கின்ற குறுவியர்வையையும், செம்பவளத்தை நிகர்த்த வாயையும், மகர குண்டலங்களை யணிந்த காதுகளையும், உடுக்கைபோன்ற

இடையையுடைய பெண்கள் பார்த்தால், அவன் தங்களுக்கு நாயகனாகக் கிடைக்கப்பெறாத ஏக்கத்தினாலே அப்பெண்களுடைய உயிர் மெலிந்து அவர்களுடம்பில் நின்றாலும் நிற்கும், நில்லாமற் போனாலும் போகும்; அவனுடைய மார்பிற்குக் கீழுள்ள மயிரொழுங்கின் கருமையும், அழகு நிறைந்த வயிறும், படர்ந்த மார்பும், இந்திரவில்லைப்போல்வனவாகிய புருவங்களும், சிறந்த நெற்றியும், புட்டமரங்களும் தளிர்க்கும்படி சிரிக்குஞ் சிரிப்பும், முத்துக்களை நிகர்த்த பற்களும், மகாவிஷ்ணுவின் சயனஸ்தானமாகிய திருப்பாற்கடலிலே பொருந்தியிருக்கும் அமுதத்தை நிகர்த்த வசனமும் முருகக் கடவுளிடத்து மில்லை; பெண்களுடைய மனத்தை யெல்லாம் உள்ளுருகச் செய்வதான அழகு நிறைந்த அவ்வரிச்சந்திர மன்னனைப் பார்த்த பின்னர் அக்கண்களால் மலர்மாலையை யணிந்த மற்றைய அரசர்களை நோக்கினால், அக்கண்களுக்கு அவர்களுடைய தோற்றம் எப்படியிருக்குமெனில், உலகத்திலுண்டான இருளைப் போக்கி மிக்க பிரகாசத்தைச் செய்கின்ற சூரியனைப் பார்த்த கண்கள் நக்ஷத்திரங்களைப் பார்க்கும்போது அக்கண்களுக்கு அவை ஒளி குறைந்து தோற்றுவதுபோன் றிருக்கும்; இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த அவனை நாயகனாக அடையும் பெண் யாரோ அவளே சிறந்த தவமுடையவளாவாள்; நீ மிக்க தவமுடையவ ளாதலின் அவன் உனக்கே நாயகனாக அமைவான்; எல்லாக் குறிப்புகளையும் நோக்கும்போது நீ அவனுக்கு மனைவியாக அமைந்து நீங்களிருவரும் மனமகிழ்ச்சியோடு கூடி இல்லறநடத்துவதை யானும், மற்றப் பெண்களும் கண்களாற் றரிசித்து மகிழ்வோமென்பது நிச்சயமாக விளங்குகின்றது; இதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை,'' என்றுகூறினாள்.

அவ்வாறு மின்னலை நிகர்த்த இடையையுடைய அப்பெண் கூறவே, சந்திரதயமன்னனுடைய குமாரியான சந்திரமதி அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவள் அரிச்சந்திரனுக்கே மனைவியாகும்விதி ஏற்பட்டிருந்தபடியினாலே எவரையும் விரும்பாத தன் மனத்தில் அவனே தனக்கு நாயக

ளாக வேண்டுமென்று கருதினாள். அவ்வாறு கருதவே அவ ளுக்கு அவன்மீதேற்பட்ட விருப்பம் அதிகரித்தது; அத னால் அவள், "அயோத்திநாட்டிற் கிறைவர் நமக்கு நாயக ராக அமைவாரோ அமையமாட்டாரோ," என்று கவலையுற் றாள்; அக்கவலையால் அவளுடைய உடலம் மெலியக் கைகளி லணியப்பட்டிருந்த வளையல்கள் கழன்று விழுந்தன; இடை முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாக மெலிவுற்றது; தாயையு மறந்தாள்; தன்னையும் மறந்தாள்; பேசுகிற பேச்சை யும் மறந்தாள்; இன்னும் தன்னுடைய மற்றச் செய்கை களையு மறந்தாள்; அங்ஙனம் எல்லாச் செய்கைகளையும் மற ந்து அரிச்சந்திரன்மீதேற்பட்ட நேயம் ஒன்றை மாத்திரம் மறக்காதிருந்தாள். அவ்வாறு கொண்ட எண்ணத்தால் அவ ளுடைய தேகத்தில் வெம்மை யதிகரித்து அதனை யாற்றாது அவள் மிகவும் வருத்தமுற்றாள்; அதைக் கண்ட தாதியர் அவ்வெப்பம் தணியுமாறு பரிமளமிகுந்த கலவைச்சாந்தை யும், பனிநீரையும் அவளுடைய உடம்பெங்கும் பூசி மயிற் றோகையாற் செய்யப்பட்ட விசிறிகளைக் கொண்டு விசிறினார் கள்; அப்படி வீச வீச மேன்மேலும் வெம்மை யதிகரித்துப் பூசின சந்தனம் முதலியன காய்ந்து பொருக்குப் பொருக்கா யுதிர்ந்தன; அதனால் அச்சந்திரமதி அடிக்கடி கவலை அதி கரித்தவளாயினாள்; அப்போது சூரியனும் மேற்றிசைக்கட லில் மூழ்கி மறைந்தான்.

அவ்வாறு சூரியன் அஸ்தமிக்கவே, சத்தியந் தவறாது செங்கோல் செலுத்தி உலகத்தைப் பாதுகாத்துவந்த அர சன் அவ்வுலகத்தை மிகவும் பாவம் நிறைந்த ஒரு கொடுங் கோன்மன்னன்வசம் கொடுத்துவிட்டுத் தான் தவஞ்செய் தற்பொருட்டுக் காட்டிற்குச் சென்று மறைந்தாற்போல உலகத்திலுள்ள எல்லோரையும் மகிழ்ச்சி யடையும்படிச் செய்துகொண்டிருந்த பகற்காலமானது அவர்களை இரவு வந்து சூழும்படி விட்டு நீங்கிற்று. அங்ஙனம் பகல் நீங்கவே, பிருதிவிமுதல் ஆகாயமீறாகவுள்ள பஞ்சபூதங்களும் ஒடுங் கும்படி பெரிய ஊழிக்காலம் வந்தபோது அகண்டபரிபூரண

மாய் எங்கும் நிறைந்து நின்று கூத்தாடும் காளகண்டத்தை யுடைய சிவபெருமான் சடைகள் சிவந்த நிறத்தோடு விரிந்தாற்போல ஆகாயமெல்லாம் செவ்வானம் பரவிற்று. அச்சமயத்தில், நெடுங்காலமாக நீதியுடன் அரசாண்டுவந்த மன்னர் தங்கள் வாணாட் கழிந்து நீங்க, இளமையான அவர்களுடைய புத்திரர் பருவமடைந்துவந்து அவ்வரசாட்சியைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு முன்னே கொடுமை தங்கிய சிற்றரசர்கள் அதனைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள வெண்ணித் தம் சேனைகளுடன் அவ்விராஜ்யத்தில் வந்து புகுந்ததுபோல இவ்வுலகத்தை மகிழ்வித்த சூரியன் நீங்க, சந்திரன் உதயஞ் செய்து தன்னுடைய கிரணங்களைப் பரப்புவதற்கு முன்னே மாலைக்காலம் வந்தது. அதன்மேல் இராக்காலம் வரத் தொடங்கி மேன்மேலும் வளர்வதாயிற்று; அங்ஙனம் இராக்காலம் வளர ஆரம்பிக்கவே ஆகாயத்தில் அநேகம் நக்ஷத்திரங்கள் உதயமாயின; கொடிதான மாலைக்காலம் குறைந்தது; கரிய கடலாற் சூழப்பெற்ற உலகமெல்லாம் தானே ஆளத்தொடங்கினதுபோல எங்கும் இருளானது செறிந்து நிறைந்தது; அப்படி நிறைந்த இருளானது எவ்வாறு விளங்கிற்றென்றால், "தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைகின்ற காலத்தில் உண்டான கிரீவிடமானது இப்போதும் உண்டாகி உலகத்திற் பரவியது," என்று பார்த்தோர் கூறி அதிசயிக்கும்படி எங்கும் மிகுந்த கருமை நிறத்தோடு விளங்கிற்று.

அதன்மேல், பகைவரோடு போர் செய்யும்படி தம்முடைய படைத்தலைவரை யனுப்பி அவர்கள் அப்பகைவரை ஜெயிக்கமுடியாமல் தளர்ச்சியடைய அதைக் கண்டு தாமே கோபமுற்றுக் கத்தியை உருவிக்கொண்டு அத்தலைவரைச் சீறித் தூரத்திவிட்டு அப்பகைவர்மேற் சென்ற செங்கோன் மன்னரை நிகர்த்து, சந்திரவதியிடம் சென்று அவளை வருத்தும்படி முன்னே இருளை யனுப்பி அவ்விருளானது அவ்வாறே அவளுக்கு அதிகமாக வருத்தஞ் செய்யாதிருப்பது கண்டு, "இன்னமும் இவளுடைய ஆவி போகாதிருக்கின்றதா? நீ என்ன வல்லமையை இவளிடத்தே செலுத்தினாய்?" என்று

அவ்விருளைக் கோபித்துத் துரத்திவிட்டு அச்சந்திரமதிக்குத்
துன்பஞ் செய்தற்குப் புறப்பட்டாற்போல இருளை நீக்கி,
சந்திரன் உதயமானான். அவ்வாறு உதயமான சந்திரன் எப்
படி விளங்கினானெனில், இராத்திரியை நிகர்த்து விளங்கும்
திருமேனியையுடைய மகாவிஷ்ணு பாற்கடலைக் கடைந்த
காலத்திலே இந்திராதி தேவர்களுக்கு அவர்கள் பெறாத
கற்பகத்தரு, சிந்தாமணி முதலிய பொருள்களையும் அமு
தத்தையுங் கொடுத்துவிட்டு மீதியாயிருந்த அமுதத்தை
உருட்சியாகத் திரட்டி அப்பாற்கடலினடுவே ஒருபக்கத்தில்
வைக்க அத்திரட்சி மேலெழுந்து மிதந்தாற்போலச் சமுத்
திரத்தின்மேற் பிரகாசித்தான். அங்ஙனம் பிரகாசிக்கவே
சந்திரமதிக்கு அவள் கொண்ட எண்ணத்தால் வேதனை
அதிகமாயிற்று; அதனால் அவள், உணவும் வேண்டாளாய்ப்
பள்ளியறைக்குச் சென்று, படுத்துக்கொண்டு சந்திரன்,
இரவு முதலியவற்றை வெறுக்கத் தொடங்கினவளாய் முத
லிற் சந்திரனை நோக்கி, "வெண்மை நிறம் பொருந்திய சந்
திரனே! மனத்திற் கவலைகொண்டு உடல் மெலிந்திருக்
கின்ற ஏழைப் பெண்பாலாகிய என்னை நீயும் வருத்துவது
நியாயமோ? இஃது உனக்கு வீரத்தன்மையன்று; இன்னும்
நீ உலகத்திற் கெல்லாம் மிக்க குளிர்ச்சியைச் செய்து மனி
தரை மகிழ்விக்கக் கூடியவனாயிருந்தும் எனக்கு மாத்திரம்
மிகுந்த வெப்பத்தைச் செய்கின்றாய்; உன்னுடைய கிரணத்
தால் என் உடல் முழுதும் எரிகின்றது; என்ன பயனைக்
கருதி இவ்வாறு என்னை எரிக்கின்றாய்? உலகத்திலுள்ள அறி
வாளிகள் திக்கற்றவர்க்கே துணைசெய்ய நாடுவர்; துணையுட
னிருப்போர்க் குதவிசெய்தலைச் சிறப்பாகக் கொள்ளார்; அப்
படியிருக்க நீ தம் துணைவரோடு கூடியிருக்கும் பெண்களு
க்கு மாத்திரம் குளிர்ச்சியைச் செய்து அளவற்ற ஆனந்
தத்தை யுண்டாக்குகின்றாய்; என்னைப்போலத் துணையின்றி
வருந்துவோரை மிகவும் வெதுப்பி மேன்மேலும் அதிகமாக
வருந்தச் செய்கின்றாய்; இச்செய்கை செல்வமுடையவர்
களைக் கொண்டாடி ஏழைகளை மதிக்காமல் வருத்தும் அறி

வற்ற மூடர் செய்கையைப்போன் றிருக்கின்றது; மேற் கூறியபடி உலகத்தில் எல்லோர்க்கும் நன்மையைச் செய்து எனக்கு மாத்திரம் தீங்கைச் செய்கின்றாயே; நானொருத்தி தானா உனக்கு விரோதி; தினந்தோறும் சூரியன் அஸ்தமித்த வுடனே சந்தியாவந்தனகாலத்தில் கை கூப்பி உன்னை வணங்குவது வழக்கம்; அப்படி வழக்கமாகச் செய்துவரும் வணக்கத்திற்குப் பயனாக நீ இப்போது என்னைச் சுட்டெரிக் கின்றாய்; நன்மை செய்வார்க்குத் தீங்கு செய்யும் உன் னுடைய சுபாவம் மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றது; எப்பொழு தும் இடைவிடாது தம்மீது அன்பைச் செலுத்திவரும் நேயர்க்குத் தீங்கு செய்யும் மடையருக்கும் உனக்கும் என்ன பேத மிருக்கின்றது," என்று கூறியும், இளந்தென்றலைப் பார்த்து, "இனிமை பொருந்திய தமிழ் முனி வாசஞ் செய்யு மிடமாகிய பொதிகையினின்றுங் கிளம்பிவந்த தென்றலே! நீ எல்லோருக்கு மின்பத்தைத் தரக்கூடியவிடத்தி லுற்பத்தி யாகியும் எனக்குக் குளிர்ச்சியைச் செய்து மகிழ்ச்சியைத் தாராமல் மிகவும் வெம்மையைச் செய்து துன்பத்தைத் தரு கின்றாய்; இஃது உனக்கு நியாயமன்று," என்று கூறியும், இரவை நோக்கி, "பனியோடு கூடிய இரவே! என்னை நீ நெடுநேரம் வருத்தினாய்; அவ்வாறு வருத்தியும் இன்னும் நீங்காதிருக்கின்றாய்; நீ விரைந்து நடந்து சென்றால் உன் பாதங்களுக்கு நோவுண்டாகுமோ? சூரியனுடைய தேர்ப் பாகனாகிய அருணன் கீழ்த்திசைக்கடலிலே தோன்றுஞ் சமயமாகியும் உன்னுடைய வலிமை குறையாதிருக்கின்றது; நீ என் வருத்தத்தைச் சிறிதேனும் கருதவில்லை," என்று கூறியும் நிந்தித்துப் பின்னர், "அந்தோ! எங்கும் நிரம்புவ தான தென்றற்காற்றும், நீண்ட ஆகாயத்திலிருந்து கிரணங் களை வீசும் சந்திரனும், கரையில் மோதுகின்ற அலைகளை யுடைய சமுத்திரத்தின் முழக்கமும் தொலையவில்லையே; இவையெல்லாம் இவ்வாறு ஓங்குவதற்கு இந்த இரவொன்று மே காரணமா யிருக்கின்றது; இதுமாத்திரம் நீங்கினால் மற்ற எல்லாம் தாமே குறைந்துபோம்; யானும் துன்பம் நீங்கப்

பெறுவேன்; அன்னம் துன்ப நீக்கப்பெறுவேனாயின் எனக்கு எவரும் நிகராகமாட்டார்கள்," என்று தனக்குத்தானே சொல்லி வருந்தினார்.

இவ்வாறு சந்திரமதி அன்றிரவில் உணவு முதலியவற்றையும் நீக்கி அடங்காத் துயரடைந்து படுக்கையிற்கிடந்து வருந்தவே அவளுடைய தோழியானவள் அவளுக்கேற்பட்ட அவ்வருத்தத்தைத் தணிக்கும்பொருட்டு அவள்சமீபத்திற்சென்று பலவகைத் தேறுதலான வார்த்தைகளைக் கூறித் தேற்றினாள். அவ்வாறு தேற்றியும் அவள் மனந் தெளிவுறாதவளாய் அத்தோழியை நோக்கி, "எனதுயிர்த் துணைவியே! என் துன்ப நீங்குவதற்கு இப்போது யாதோருபாயத்தையும் யான் காணேன்; இந்த இரவோ பலயுகங்கள் கூடியகாலத்தைப் போல விரைவில் கழியாதிருக்கின்றது; சூரியன் அஸ்தமித்தது முதல் இதுவரை பல யுகங்கள் கழிந்திருக்குமென்று நான் நினைக்கின்றேன்; இந்த இரவு எப்பொழுது தொலையும்? அதைமாத்திரங் கூறுவாயானால் என் துன்பம்நீங்கும்," என்று கூறினாள். அதைக் கேட்டுத் தோழி, தன் கரங்களைக் கூப்பி அச்சந்திரமதியை வணங்கி, அவள் திருமுகத்தை நோக்கி, "அம்மையே! நீ வருந்தாதே; இந்த நெருங்கிய இரவானது தொலைவதற்குஇன்னும் ஒருநாழிகைநேரந்தானிருக்கின்றது; சீக்கிரத்தில் உனக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகும்படியான விஷயம் நேரும்," என்றுரைத்தாள். அவ்வாறுரைக்கவே, சேவல்கள் அரிச்சந்திரமன்னனை நோக்கி, "அயோத்திநாட்டிற் இறைவனே! சந்திரமதி உன்னை நாயகனாக அடையவேண்டி இப்போது ஊணுறக்கமின்றிவருந்தி மெலிகின்றாள்; ஆகையால் நீ விரைவில் வந்து அவளை மணமுடித்து அவளுக்குண்டாயிருக்கும் கவலையை நீக்குவாயாக," என்று கூப்பிடுவது போல இறகுகளாலே மார்பிலடித்துக்கொண்டு கூவின.

அப்படிச் சேவல்கள் கூவினவுடனே பின்னிரவு நேரத்தில் இசை பயில்வோரால் ஊதப்படும் வேய்ங்குழலின் ஓசைகள் அடங்கின; சமுத்திர முழக்கமும் ஒடுங்கிற்று; சந்திர

மதிக்குக் கவலையினாலே உடம்பில் மூண்டெரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பும் தணிந்தது; சந்திரனும் தன்னுடைய கிரணங்களைச் சுருக்கி யொடுங்கினான்; இரவும் நீங்கிப்போயொளித்தது; அவளுடைய கவலையு மடங்கிற்று; இரவில் அலர்ந்திருந்த அல்லி மலர்களெல்லாம் வாய் குவிந்தன; கரிக்குருவிகளெல்லாம் சத்தமிட்டுக்கொண் டெழுந்து பறந்தன; விடியற்காலத்தில் ஊதப்படுஞ் சங்குகளெல்லாம் முழங்கலாயின; அங்கு வந்திருக்கும் அரசர் கூட்டங்களின் சுமையைப் பூமிதேவி தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் விசேஷத்தைப் பார்க்கும்பொருட்டு முகமலர்ச்சிகொண்டதுபோலத் தாமரைகளெல்லாம் மலர்ந்தன; அத்தாமரைத் தடாகங்களிலுள்ள உயிர்ச் சங்குகளெல்லாம் எழுந்து முழங்கிக்கொண்டு ஊர்ந்து சென்றன; "சந்திரனானவன் சந்திரமதியைக் கொல்லப் புகுந்தாலும் அல்லது வெல்லப் புகுந்தாலும் அச்சமயத்தில், நீ இவ்வாறு செய்யாதே என்று சொல்லித் தடுக்கக்கூடியவன் நானொருவனே; ஆதலால், நான் இப்பொழுது அவனுக்குச் சமாதானங் கூறி அவனைப் போகும்படிச் செய்கின்றேன்," என்று அவனை யனுப்புதற்கு வந்தவன்போல அச்சந்திரன் மறையச் சூரியன் கிழக்கே உதயமாயினான்; அங்ஙனம் சூரியோதயமாகவே சோலைகளிலெல்லாம் பக்ஷிகளினோசை முழங்கின; மலர்மாலையை யணிந்தவர்களும், வெண் கொற்றக் குடையை யுடையவர்களுமாகிய அரசர்களுடைய முன்றில்களிலே விடியற்காலத்தில் முழங்கும் பெரிய முரசங்கள் முழங்கின.

சந்திரமதி சுயம்வரம்.

அன்று, சந்திரதயமன்னன் சந்திரமதிக்குச் சுயம்வரமேற்படுத்திய நாளாதலினால் அரசர்களெல்லோரு மெழுந்து ஸ்நான ஜெப தப போஜனாதிகளை முடித்து அலங்கரித்துக்கொண்டு கலியாண மண்டபத்திற்குச் செல்ல ஆயத்தமாயிருந்தார்கள். சந்திரதயமன்னன், முன்னரே மிகவும் சிறப்புடன் அலங்கரிக்கப்பெற்றிருந்த கலியாண மண்டபத்தில் தனக்குரிய வேதப்பிராமணர்களும், பெரியோர்களும் சூழப்

போய்ச் சேர்ந்தான்; அவன் சுற்றத்தாராகிய அரசர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள்; ஆராய்ந்துணர்ந்து நீதிகளை யெடுத்துக் கூறும் அவனுடைய மந்திரிகளும் வந்து சேர்ந்தார்கள்; இன்னும் அவனைச்சார்ந்த மற்றமானிடர்களும், பெண்களும் மகிழ்ச்சியுடன் வந்து கூடினார்கள். அவ்வாறு அவனுடைய பரிவார ஜனங்களாகிய எல்லோரும் வந்து கூடவே சந்திரதயன் நல்லநேரத்தில் சந்திரமதியை அலங்கரித்து அழைத்து வரும்படித் தாதியரிடம் சொல்லியனுப்பினான்; உடனே தோழிமார்கள், தேன்பாகுபோன்ற குளிர்ந்த சொற்களையும், மயில்போன்ற சாயலையும், பசிய வளையலை யணிந்த கைகளையுமுடைய அச் சந்திரமதியைத் தெய்வலோகத்துப் பெண்களும் பார்த்து அதிசயிக்கும்படி அலங்கரித்து, அவளுடைய மாலையிலுள்ள வண்டுகள் சந்தோஷத்துடனே பாடிக்கொண்டு தொடர்ந்துவர அக்கலியாண மண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்தார்கள். அப்படி அழைத்துவந்த அவர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர அச் சந்திரமதியானவள், அழகிய கைகளிலே அணியப்பெற்ற சங்குவளையல்கள் கலகலவென்று சப்திக்கவும், சிவந்த கயல்போன்ற கண்கள் அழகிய காதுகளி லணியப்பெற்றிருக்கும் குண்டலங்களோடு பொருதவும், தன்னுடைய சிறந்த அவயவங்களைந் தாங்கிக்கொண்டு கொடியினுஞ் சிறிய இடையானது துவள அரண்மனைவாயிலைக் கடந்து நடந்தாள். அவ்வாறு நடக்கும்போது, “பெண்மணியே! உன்னுடைய உருவமெலிந்த இடையானது தோள் முதலிய அவயவங்களைத் தாங்கமாட்டாமல் நைந்தொடியும்; ஆதலால், அதற்கவ்வித இடையூறுண்டாகுமாறு நீ விரைவாக நடக்காமல் மெதுவாகக் கால்களைப் பூமிமேற் றூக்கி வைத்துத் தோழியர்க்கு முன்னே நடந்து செல்வாயாக,” என்றுசொல்வதுபோல அவள் பாதங்களி லணியப்பட்டிருந்த சிலம்புகள் ஒலித்தன; நீண்டு சிக்கில்லாமல் நெறிப்புக் கொண்டு வளர்ந்த அவளுடைய கூந்தலை வாசனைத் தைலமிட்டுச் சீவி வகிர்ந்திட்ட கொண்டையானது, நீலநிறம்பொருந்தி நீண்டுசென்று ஒரு ஆற்றின் வெள்ளம் ஓரிடத்திற் சுழி

த்து மடங்கியதை நிகர்த்திருந்தது; தாதியர்முன்னே கண்ணாடியைக் காட்டி அதில் தோன்றும் அவளுடைய அலங்காரத்தைக் கண்டு அவள் மகிழ்ச்சி யடையுமாறுசெய்து அவள் தேகத்தி லணிந்த ஆபரணங்களின் சோதியானது கோடி சூரியர்கள் ஓரிடத்திற்கூடிப் பிரகாசித்தது போன்றிருந்தது; அவள் தோளிலணியப்பட்டிருந்த இரவிக்கையானது ஓரங்களில் வைத்துத் தைக்கப்பட்ட இரத்தினங்களாலும் முத்துக்களாலும் மிகுந்த பிரகாசத்தைச் செய்துகொண் டிருந்தது.

இவ்வகைச் சிறப்புக்களுடனே அவள் மேற்கூறியபடி அரண்மனை வாயிலைவிட்டு வெளியேறித் தாதிகளுடன் நடந்து, காதுகளுக்கு நேராகச்செல்லும் கண்களை நோக்கி, “நீ இங்கே செல்லாதே; உன்னைக் கண்டால் வேதசாஸ்திரங்களும், எல்லா வுலகங்களும் அழியும்,” என்று சொல்லி அந்தக் காதுகள் தங்களிடமுள்ள குண்டலங்களைக்கொண்டு அக்கண்களைத் தடை செய்வதுபோல அக்கண்களின் பக்கத்தே அழகிய அக்காதுகள் குண்டலங்களுடன் பிரகாசிக்கவும், அரிச்சந்திரனை நோக்கி, “கற்பகத்தருவை நிகர்த்த கைகளையுடைய அரிச்சந்திர மகாராஜனே! நீயே இப் பெண்ணுக்கு நாயகனாகப் போகின்றாய்; ஆதலால் நீ இவள் சமீபத்தில் வருவாயாக,” என்றும், மற்ற அரசர்களை நோக்கி, “மன்னர்களே! நீங்கள் இப் பெண்ணுக்குத் தகுதியானவர்களல்லர்; ஆதலால் தூரத்தே செல்லுங்கள்,” என்றும் சொல்வதுபோல அவளுடைய மேகலாபரணத்திலுள்ள மணிகள் சப்திக்கவும், அவள் கைகளிரண்டையும் வீசிச்செல்லும்போது ஒளியையுடைய கையணிகளின் இரத்தினவரிசைகள் பின்னும் முன்னுஞ்சென்று காந்தியைவீசவும், முன்னமே தளர்ந்திருக்கின்ற இடையானது நம்மையும் சுமப்பதால் ஒடிந்துபோகுமென்று மனமிரங்கி யெழுவனபோல அவளுடைய கூந்தலிலுள்ள வண்டுக்கூட்டங்கள் நடையின் அதிர்ச்சியாற் கலைந்தெழுந்து முழங்கவும், தலையிலிருந்து பாதங்கள்வரை மின்னலாலே அமைத்தாற்போன்ற தன்னுடைய திருமேனியைப் பொன்னாபரணங்களாலும், இரத்தினாபரணங்களாலும்,

தங்கவஸ்திரங்களாலும், பட்டுக்களாலும் மறைத்துக்கொண்டு, கலியாணப் பந்தலுக்குள்ளே புகுந்தாள்.

அவள் அவ்வாறு கலியாண மண்டபத்திற் புகுந்தவுடனே ஜனக்கூட்டத்தினிடையே நின்று வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த பல தூதுவர்கள், சுயம்வரத்தின் பொருட்டு வந்து தங்கள் தங்களுக்குரிய விடங்களில் தங்கியிருந்த பலதேசத்தரசர்களிடம், சந்திரமதி கலியாணமண்டபத்திற்குள் வந்துசேர்ந்த விவரத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டவுடனே அவ்வரசர்களெல்லோரும் யுகாந்தகாலத்திலே கடல் பொங்கியெழுந்தாற்போலக் கூட்டமாயெழுந்து மனக்களிப்புடனே கலியாணப் பந்தலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்; அவ்விதம் புறப்பட்டபோது யுத்தஞ்செய்யத்தக்க வீரர்களெல்லோரும் இரதங்களின் மேலேறிக்கொண்டு நான்கு பக்கத்திலுஞ் சூழ்ந்து அவ்வரசர்களைத் தொடர்ந்துவர, மிகவும் அதிருகின்ற பெரிய வீரமுரசுங்களும், எக்காளங்களும், சங்குகளும், மற்றுமுள்ள வாத்தியங்களும் முழங்கின; இன்னும் கைத்தாளங்களும், மத்தளங்களும், வீணைகளும், சுருதியுண்டாக மீட்டுகின்ற தம்பூருகளும், தெருவெல்லாம் நிறைந்தொலித்தன; அங்ஙனம் வாத்தியங்களெல்லாம் ஒலிக்க அரசர்கள் சேனைகளுடன் சென்றபடியினாலே அச்சேனைகளின் நெருக்கத்தால் எழுந்த செம்மண் தூளிகள் உலகத்தை வளைந்திருக்கும் ச்சக்கரவாளகிரிவரையிலும் சென்றன; அச்சேனாவீரர்களாற் பிடிக்கப்பட்ட வெற்றிக்கொடிகளெல்லாம் அண்டகோளம் வரையில் உயர்ந்து பறந்து விளங்கின; இன்னும் மேற்கூறியவாறு பூமியிலிருந்து கிளம்பிப் பரந்த செம்மண் தூளிகள் தேவர்களுடைய ஊரிலும் போய்ப் புகுந்து அதற்குமேலும் உயர்ந்து சென்று நிறைந்தபடியினாலே மேகத்திலுள்ள சிறிய மழைத்துவாரங்கள் அடைபட்டதோடு எட்டுத் திக்குகளிலும் நிற்கின்ற ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புட்பதந்தம், "சாருவபூமம்" சுப்ரதீபம் என்னும் அஷ்டயானைகளுடைய மதத்துவாரங்களு மடைபட்டன; அவ்வாறு தூளி

பெழும்பும்படிச் சென்ற அரசர்களுடைய யானைப்படைகளும், குதிரைப்படைகளும், தேர்ப்படைகளும் காலாட்படைகளும் அவ்வூரின் எல்லாத் திக்குகளிலும் வெற்றிடமில்லாமற் கூடி நெருங்கின; இவையன்றி வெளி நகரங்களிலிருந்து கலியாணத்தின் பொருட்டு அங்கு வந்தவர்களும், அக்கன்னமாபுரியி லிருப்பவர்களுமாகிய தேன் போன்ற சொற்களையுடைய பெண்களும், யாசகத்தின் பொருட்டு வந்த பிராமணர்களும், மற்றும் அந் நகரத்திலுள்ள மனிதர்களும் கலியாண மண்டபத்திற்குச் செல்வதற்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு தெருக்களில் வந்து கூடினார்கள். அங்ஙனம் எங்கும் மனிதர் கூட்டம் நிறையும்படி, "பொற்கொடி போன்ற சந்திரமதி கையாற் சூட்டப்பெறும் மணமாலை என் கழுத்தில் விழும்! என் கழுத்தில் விழும்!!" என்று ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே நினைத்துக்கொண்டு பல தேசத்தரசர்களும் செல்லும்போது எல்லோருக்கும் பின்னால் அரிச்சந்திரமகாராஜனும் தன் பரிவாரங்களோடு சென்றான்.

சிறிது நேரத்திற்குள் மேற்கூறியபடி சேனைக்கூட்டங்களுடன் சென்ற அரசர்களெல்லோரும் கலியாணமண்டபத்திற் சேர்ந்து தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள். சுயம்வரகாலத்தில் வந்துகூடும் அரசரின் குலம், பெயர், ஊர் முதலியவற்றைத் தோழிகள் மணமகளுக்குக் கூறி விளக்கவேண்டியது முறையாதலின், அந்தச்சமயத்தில் கரும்பின் இரசத்தைப்போன்ற சொற்களையுடைய சந்திரமதியின் தோழிகள் அங்குவந்து கூடியு பலதேயத்தரசர்களின் பெயர், நாடு, குலமுறை முதலியவற்றை விளக்கமாக அவளுக்குக் கூறத்தொடங்கினவர்களாய் ஒவ்வொரு அரசனையும் கையினாற் சுட்டிக்காட்டி அவளை நோக்கி, "மிகுந்த அழகைக்கொண்ட இலக்குமிதேவியை நிகர்த்த சிறப்பு வாய்ந்த சந்திரமதியே! இவ்விடத்தமர்ந்திருக்கு மரசன், நதிபெருகிப்பாய அதனாலே செழிப்புற் றுயர்ந்து மலர்ந்த தாமரை முதலிய மலர்களிலுள்ள தேன் மிகுந்து பெருகி வழிந்தும் பூரணமாக நிறை

வற்றாத குளங்களில்வலையர்கள் மீன்பிடித்தற்குவலைகளை வீசும்போது அவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமற் கிழித்துக்கொண்டு துள்ளி மேலெழுந்த வாளைமீன்கள், வளைவான குலைகளையுடைய கமுகமரங்களின்மேற்பாய, அவற்றின் மடல்கள் சிதைந்து அம்மடல்களினின்று மொழுகிய தேனானது பெருகி அக்குளக்கரைகளை யுடைக்கும் சிறப்புவாய்ந்த குடநாட்டிற் கதிபனான சேரன்; இருள் விளங்குவதான விடத்துக் கொப்பாகிய விழிகளையுடையவளே! துவண்டு இளைத்திருக்கின்ற மெல்லிய இடையை யுடையவளே!! இந்த அரசன் சிவனால் கொடுக்கப்பட்டதும், பாம்பு மண்டலமிட்டுச் சுருண்டிருப்பதுபோன்ற ஆச்சரியமான வடிவத்தை யுடையதுமாகிய வளையை முன்னொருகாலத்தில் தன்னோடெதிர்த்த இந்திரன் மீதுசெலுத்தி அவனுடைய திருமுடியை உடைத்தவன்; பின்னும் தன்னுடைய பாதாரவிந்தத்திலே வருணன்வந்து வணங்கும்படிச் செய்தவன்; செந்தமிழை வளர்த்த பாண்டியன். மிகுந்த பரிமளத்தை யுடைய மலர்களிலுள்ள மகரந்தங்களைப் பூசிக்கொண்டு வண்டுகள் இசைபாடும் சிறப்பினையுடைய கூந்தலையும், மயில்போன்ற சாயலையு முடையவளே! இந்த அரசன், ஒலிமிகுந்த அலைகள் மோதுவதான உவர்க்கடலாற் சூழப்பெற்ற எழுலகங்களும் ஒரேவிதமாக நடக்கும்படிக்கும், வலியோர் எளியவரை வருத்தாதிருக்கும்படிக்கும் தன்னுடைய ஆஞ்ஞையைச் செலுத்தித் தன் நாட்டில் தீங்கடைந்தோர் அத்தீங்கைத் தனக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு வந்து தட்ட ஒலிக்கும் *ஆராய்ச்சி மணியானது தன் முன்றிலிலே எப்போதும் அசையாதிருக்கும்படிச் செய்தவன்; எல்லோரையும் தனக்குள்ளடக்கித் தன்னுடைய ஆண்புலிக் கொடியை வடக்கேயுள்ள மேருகிரியிலும் எழுதிவைத்த

---

* ஆராய்ச்சி மணி—துன்புற்றோர் தம் குறைகளை அரசனிடம் தெரிவித்தற் கேதுவாக அரண்மனை வாயிலிற் கட்டப்பட்டிருக்கும் மணி; தீங்கடைந்தோர் சென்று அம்மணியை அசைத்தால் அவ்வோசையைக் கேட்டு அரசன் உடனே வந்து விசாரித்து அக்குறையை நீக்குவன்; இது பண்டைக்காலத்துச் செங்கோன்முறை.

வீரத்தன்மையுடைய புனனுடைனாகிய சோழன். விடத்தைப் போலவும், கடலைப்போலவும், வெற்றிமிகுந்த அம்பைப் போலவும் விளங்குகின்ற கண்களையுடைய பெண்ணே! வட திசையிலுள்ள மேருமலையைப் போன்ற தேரிலேறி வந்து இங்கேயிருக்கின்ற இவ்வாசன் யாரெனில், குளத்திலே நீரா டச் சென்ற பெண்கள் ஸ்நானஞ் செய்து வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்வதற்குத் தங்கக்குடங்களிலும், வெள்ளிக் குடங்களிலும் நீரை மொள்ளும்போது சூல்மிகுந்த சங்குகள் அக்குடங்க[illegible]சேர்ந்து முத்துக்களையீனும் அழகு பொருந் திய குருநாட்டிற் கதிபதி. இயற்கை மணமும், புனுகும், ஆபரணங்களும் எப்பொழுதும் நீங்காதிருக்கின்ற திருமேனி யையுடையவளே! இங்கமர்ந்திருக்கும் அரசன் எவனெனில், சண்டைசெய்வதற் குதவியா யமைந்த கொம்புகளினுலே வாசனைமிகுந்த தாமரைமலர் முதலியவற்றைச் சிதைத்து இளமையான எருமைகள் குளங்களின் நீரிமேல குதிக்க அவ் வாறு குதித்த அதிர்ச்சியினுலே அக்குளங்களில் ஒருகோடி கயல்மீன்கள் வெருண் டோடவும், தாமரை மலர்களிலிருந்த ஒருகோடி வண்டுகள் பறந்தோடவும், ஒருகோடி வெள்ளை யன்னங்கள் அஞ்சிப் பயந்தோடவும், கோபத்தையுடைய ஒருகோடி வாளைமீன்கள் கரைகளின்மேற் றுள்ளிப் பாய்வ தான வளத்தைக்கொண்ட குருநாட்டரசன். குறுவியர்வை கொண்டு, முயல்சேரப்பெருத ஒரு சந்திரனை நிகர்த்த முகத் தையுடைய பெண்ணே! மேகங்கள் தன் சிகரத்தில் உராய் ந்து செல்லும்படி உயர்ந்து விளங்குவதான தேரின்மேலேறி வந்து மாலையணிந்து விளங்கும் மார்புடனே இங்கு வீற் றிருக்கும் அரசன், குளங்களில் கெண்டைமீன்கள் துள்ளி விழுவதனுலே நீலமலர்களின் அரும்புகள் சிதைந்து வழிந்த தேன்மிகுந்து பெருகி மடையின் வழியாகச் சென்று பாய அதனுலே வயல்களிலுள்ள செந்நெற்கள் வளர்ந்து கதிரை யீனும் வளப்பமிகுந்த மகததேசத்திற் கிறைவன். மூங்கிலைப் போல நீண்டு அழகிய ஒளிபொருந்திய தோள்களையும், கல்லு மழலைச் சொற்களையுமுடைய மாதே! நீண்ட புறமயிரைக்

கொண்டு வலிமைபொருந்திய குதிரைகளும், பெரிய யானைகளுஞ் சூழ உயர்ந்த தேரிலேறிவந்து இங்கே தங்கியிருக்குமரசன், வரம்புகளைக்கொண்ட வயலிலே முளைத்தெழுந்த செழிப்பையுடைய தாமரைமலர்களின் இதழ்களிலே சூற்கொண்ட சங்குகள் ஈனுகின்ற அழகிய முத்துக்கள் சந்திரனைப்போன்று பிரகாசிக்கும் வளம்பொருந்திய கவுடநாட்டுக்குரியவன். பலவிதமாகச் சிதறிய செவ்வரிகள் பொருந்திய கண்களையுடைய பெண்கள் நாயகமே! அழகான தேர்மேலேறிவந்து இங்கமர்ந் திருப்பவன், விரிவான சமுத்திரத்தையுண்ட குறுமுனியென்னும் அகஸ்தியன் தங்குகின்றபொதிய மலையிலே உற்பத்தியாகி வீசும்தென்றற் காற்றினாலே புன்க மரங்கள் பொரிபோல மலர்ந்த மலர்களைச் சிந்தவும், கொன்றைமரங்கள் பொன்னைப்போல் விரிந்த மலர்களைச் சிதறவும், அவற்றின் மேலே புள்ளிகளையுடைய வண்டுகள் சேர்ந்து இனிமையான இசைகளைப் பாடவும், இன்னும் பக்கங்களில் நிறைந்த மரங்களிலுள்ள பலவிதமலர்கள் மகரந்தங்களையும் தேனையும் சொரியவும் மணமிகுந்து பாயும் சிந்துவென்னும் நதியையுடைய வளமிகுந்த சிந்துநாட்டிற் கிறைவன். தேவர்கள் உடம்பு மிகவும் நொந்து பாற்கடலைக் கடைகின்ற காலத்திற் றோன்றிய அமுதமேயென்று கூறத்தக்க இனிமை வாய்ந்த சொற்களையுடைய பாவையே! சதுரங்க சேனைகளாகிய சமுத்திரத்தினடுவே, சண்டையிலிறக்கும் எதிரிகளுடைய தேகக்குவியலாகிய மலையை உயரமாக நிறுத்தித் தோற்றச் செய்கின்ற (அஃதாவது சதுரங்க சேனைகளுக்கும் நடுவிலே பகைவரைக் கொன்று அவருடைய தேகங்களை மலையைப்போற் குவிக்கத்தக்க) திருமால்போன்ற இவ்வரசன் யாரெனில், அன்னியருடல்களை மிகவு மழித்து அதனால் செருக்கடைந்து ஜெயங்கொள்ளலாமென்று நினைத்துக் கரும்புவில்லுடனே மலர்ப் பாணங்களைக் கொண்டு மன்மதன் சிவனுக்கெதிரே சென்றகாலத்தில் எலும்புகளை ஆபரணங்களாக வணிந்த அச்சிவன் கோபங்கொண்டு அவனை யெரிக்க, அப்போது அம் மன்மதனுடைய அங்கம் பொடிப்பொடி

யாகிச் சிந்திய விடமாகிய * அங்க நாட்டிற் கதிபன். தேனொழுகுகின்ற மாலையின் சுமையைத் தாங்கமுடியாமல் மெலிந்து வருந்துவதான இடைகளையுடைய இலக்குமியை நிகர்த்தவளே! இந்த மன்னன், காற்றினலசையுமீஞ்சின் முட்களாலும், நீரினின்றுங் குதித்து வேகங்கொண்டு பாயும் சக்கரம்போன்ற இறால்களினாலும் வாய்க்கால்களுக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் மரங்களில் தேனீக்களால் கட்டப்பட்டிருக்கும் தேன்கூடுகள் கிழிந்து வழிகிற தேனும், முதிர்ந்து விளைந்த சோளக்கதிர்கள் மோத அதனாலே மாமரங்களினடியிற் றொங்கிய பழங்கள் சிதைந்து ஒழுகிய இரசமும் பாய்ந்து, ஆலைகளி லாட்டப்படும் கருப்பஞ்சாறும் சிந்திப் பெருகுவனவாகிய வயல்களில் அழுகிய நெற்கள் செழிப்போடு விளைகின்ற பாஞ்சாலநாட்டிற் கரசன். தேனையுடைய பூமலர்களின் மகரந்தத்தைக் கொண்டு கூந்தற்பனையின் மலர்ந்த பாளையைப்போல் நீண்ட கூந்தலையுடையவளே! சிகரமானது உயர்ந்து ஆகாயத்தை யளாவக் குதிரைகள் பூட்டி அலங்காரத்துடன் விளங்கும் தேரின்மீதேறிவந்து இவ்விடத்திற் றங்கியிருப்பவன், மதகின் வழியிலே ஓடுகின்ற பூரண கருப்பத்தையுடைய சங்கானது நீருடனே சென்று மீண்டும் குளத்திலே போய்ச் சேரத் திரும்புங்காலத்தில் ஓடுகின்ற அந்நீரானது அதனைப் பின்னே தள்ள, அது வலிகொண்டு எதிரேறிச் செல்வதால் நீண்ட காம்புகளையுடைய நீர்ச்சேம்புகளில் மோதி வயிறுளைந்தீன்ற முத்துக்கள் அந்நீருடனே எங்கும் நிறைந்து செல்வதான நிலவளத்தையுடைய காந்தாரநாட்டிற் கரசன். நெருங்கி நீண்டு எதிர்ப்பட்ட ஆடவருடைய மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளத்தக்க கண்களையுடைய பெண்பாவையே! இங்கே வீற்றிருக்குந் தோன்றல், குளங்களி லெல்லாம் ஆங்காங்கே அலைந்து மீன்களைப் பிடித்துத் தின்று கொழுத்து வலி மிகுந்த முதலையானது பிடித்துத் தின்னும்பொருட்டுப் பின்றொடர்ந்து

---

* மன்மதனுடைய அங்கம் சிந்திய காரணத்தால், அது சிதறிய விடம் அங்கநாடெனப் பெயர்பெற்றது.

செல்ல அதைக் கண்ட நீர்நாயானது மிகவும் அச்சங்
கொண்டு எவ்விடத்தும் நில்லாமலோடி ஆழமுள்ள குளத்து
நீரைவிட்டு வெளியேறிக் கரும்புத்தோட்டங்களிலே சென்று
எப்போதும் கரும்புத்தூரிலே தூங்கும் . விசேஷத்தை
யுடைய கலிங்கநாட்டிற் கிறைவன். துறவிகளுடைய மன
வுறுதியுங் கெடும்படி வளர்ந்தோங்கிய இளமையான கொடி
யை நிகர்த்த பொற்கொடியே! இவ்வேந்தன், நீரிலே யிருக்
குந் தாமரையிற் றோன்றிய முத்துக்கள் அந்நீருடனே கல
ந்து சென்று வயல்களில் நிறைந்து ஏரிற் பூட்டிய எருமைக்
கடாக்களின் வலிய பாதங்களால் மிதியுண்டு சேற்றிலழுந்
திப் பின்பு, தன் கூர்மையினாலே நிலத்தைக் கீறிச் செல்வ
தான கொழுமுனையிற் பட்டுடைந்து சிதறுவதான வளத்தை
யுடைய அவந்திநாட்டிற் குரியவன். புதிய அமுதத்தை
நிகர்த்த வசனத்தையும், பொன்னாலாகிய வளையலை யணிந்த
கைகளையுமுடைய பெண்ணே! இங்கே வீற்றிருக்கும்
இவன், பரிசுத்தமான கல்வி பொருந்திய பெரியோர்கள்
சொல்லினின்றுந் தவறி நடவாத நீதியை யுடையவன்; அழ
கிய முத்துக்களைப்போன்ற பற்களையுடைய பெண்களால்
அணியப்பெற்றுத் தினந்தோறும் குளிக்குங் காலத்தில்
கழுவிவிடப்படுவனவாகிய வாசனைக்கலவைச் சேற்றினாலே
மதங்கொண்ட யானைகள் வழுக்கி விழுகின்ற வீதிகளைக்
கொண்ட நகரம் பொருந்திய மந்திரதேசாதிபதி. புண்ணிய
பாவங்களை விசாரித்தறிந்து மானிடர்களைத் தண்டனை முதலி
யன புரியும்பொருட்டுக் கொல்லுகின்ற எமனை நிகர்த்த
கொலைத்தொழில் பொருந்திய கண்களையும், எவரும் மகி
ழத்தக்க அழகையுமுடைய மங்கையே! பெரிய மச்சுவீடு
போலுயர்ந்திருப்பதான தேரின்மேலேறிவந்து - இந்தப்
பக்கத்திற் றங்கியிருப்பவன், இரண்டு கயல்மீன்களை நிகர்த்த
நேத்திரங்களையுடைய பெண்கள் கழுத்திலணிந்த முத்து
மாலைகளின் கனத்தாலே அவர்களுடைய இடை இற்றுவிழு
மென்று புருஷர்கள் அச்சத்தை யடைந்து படுக்கையிற்
படுத்து நித்திரை செய்யுங் காலத்திலும் அவ்வச்சத்தை மற

வாது வாய் புலம்பும் விசேஷத்தையுடைய மச்சநாட்டு மன்னன். ஒருகோடி மதம் பொருந்திய யானைகளும், பலகோடி வெற்றி மிகுந்த குதிரைகளும் கடலைப்போலத் தொடர்ந்து தன்னுடன் வர, மேகமண்டலத்தளவு முயர்ந்த ஒரு தேரின் மேலேறி வந்து இவ்விடத்திற் றங்கியிருக்கும் இவ்வரசன் யாரெனில், மடலையுடைய கமுகமரத்திலே விரிகின்ற பாளை, தன்னுடைய படத்தினு மிக்க வடிவத்தைக்கொண்டு விளங்குவதால் அதைக்கண்டு தன்னினு மேற்பட்ட விடம்பொருந்திய பாம்பென்றெண்ணி வெட்கங்கொண்டு இரை யெடுப்பதற்கும் வெளியே வாராமல் அக்கமுகின் குருத்திற் கிடக்கின்ற அறிவற்ற சர்ப்பத்தைப் பிடித்துண்ணும்பொருட்டுக் கலாபம் பொருந்திய மயிலான து அந்தக் கமுகமரத்தின்மேலேறி மற்றொரு விரிந்த பாளையின் பூவிலே மறைந்திருக்கும் விநோதத்தையுடைய கேகயநாட்டை யாள்பவன். துவண்டு விழுகின்ற நூலையே இடையாகக்கொண்டு, மேகம் மேலே தங்கி மழைபெய்ச் சொரிய மகிழ்ந்து நடமாடிவரும் ஒரு மயிலைப்போலச் சிரசின்மேல் வளர்ந்த கூந்தலுடனே சஞ்சரிக்கும் பெண்ணே! கண்ணாடியிற் றோன்றும் சாயலைப் போலச் சிறிதும் வேற்றுமையின்றி உன் மனத்திலும் குடிகொண்டு, அழகிய தேரின்மேலும் ஏறிவந்து இங்கே சிறப்புடன் ஆசனத்தமர்ந்து விளங்கும் இம்மன்னன், தினந்தோறும் ஆராய்ந்து செய்யப்படும் தருமமே மேன்மேலும் வளர்வதாகிய கோசலநாட்டை யாள்பவன்," என்று கூறி அங்கு வந்திருந்த எல்லாத் தேசத்தரசர்களையும் விளக்கித் தெரிவித்தார்கள்.

அவ்வாறு அவர்கள் பல அரசர்களையும் தெரிவித்துக் கடைசியில் மேற்கூறியபடி மந்தரமலைக் கொப்பான தோள்களையுடைய அரிச்சந்திரனுடைய பெயரைக் கூறிய மாத்திரத்தில் அச்சந்திரமதியானவள் தன்னைச் சூழ்ந்து மறைத்துநின்ற தோழிகளுடைய தோள்களைத் தாழ்த்தி அவர்களுக்கிடையில் மறைந்துநின்று தலை நிமிர்ந்து அந்த அரிச்சந்திரமகாராஜனைப் பார்த்து, அவன் தன்னை மனைவியாக

அடையவேண்டுமென்று கருதியிருக்கும் அவனுடைய எண்ணத்தையும் முகக்குறிப்பா லுணர்ந்தாள். அப்போது அழகிய கையிலே வேலையேந்திய அரிச்சந்திரனும் அவளுடைய தாமரை மலர்போலும் முகத்தை விருப்பத்தோடு பார்த்தான்; அவ்வாறு பார்க்கவே சிவந்த கயல்போலுங் கண்களையுடைய அவளுடைய கழுத்தில் திருமங்கலிய மொன்று மிகுந்த பிரகாசத்துடன் அவனுக்குத் தோன்றிற்று; அவ்வாறு அவனுக்குமட்டுந் தோன்றிய அத்திருமங்கலியத்தை அவன் உற்றுப் பார்த்தான்; அப்படி அதனைப் பார்த்தவுடன் அவன் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை யடைந்து, "இஃதென்ன விந்தை! இவள் விவாகமாகாத பெண்ணென்றல்லவா நினைத்திருந்தோம்; இப்போது நேரில் பார்க்கும்போது இவளுடைய கழுத்தில் திருமங்கலிய மிருக்கின்றது; இதனால் இவள் முந்தியே விவாகமாகி ஒருவனால் திருமங்கலியம் சூட்டப்பெற்றவளாக விளங்குகிறாள்; அப்படி விவாகமான இவள் அத்திருமங்கலியத்தையும் கழுத்தி லணிந்துகொண்டு மற்றொருவனுக்கும் மனைவியாகுதல் தகுமோ? இஃதென்ன அனியாயமா யிருக்கின்றது; எவனோ மணஞ்செய்து தள்ளிவிட்ட இவளைத் தந்திரமாக ஒரு முடிமன்னனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கக் கருதி இவளுடைய தந்தையாகிய சந்திரதயமன்னன் இவ்விதம் மாறுபாடான சுயம்வரத்தை ஏற்படுத்திச் சிறந்த அரசர்களையெல்லாம் வரவழைத்திருக்கிறார்; இது மிகவும் தகாத செய்கையாகும்; இவ்வனியாயச் செய்கையைப்பற்றி அம்மன்னனிடத்தில் நாம் தக்க கேள்விகளைக் கேட்கவேண்டும்," என்று தனக்குட் சிந்தித்தவனாய் அச்சந்திரதய மன்னனை நோக்கி, "கன்னோசி நாட்டிற் கதிபதியே! இப்போது நீர் என்னகாரியஞ் செய்தீர்; இப்பெண்ணின் கழுத்தில் மங்கலியம் விளங்குகின்றது; இதனால் இவள் முன்னமே ஒருவனுக்கு மனைவியான பெண்ணாகத் தோற்றுகின்றாள்; இப்படி முன்னே ஒருவன் விவாகஞ் செய்து கொண்டபோது சூட்டிய மங்கலியத்தை இன்னமும் கட்டிக்கொண் டிருக்கின்ற இப்பெண்ணை அம்மங்கலி

யத்தோடு பின்னு மொருவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தல் தகுதியாமோ? எவர்தாம் இவளை மணஞ்செய்து கொள்வர்? முன்னொருவனுக்கு விவாகமான பெண்ணை மற்றொருவன் விவாகஞ் செய்துகொள்ளும் வழக்கம் சில கீழ் சாதியார்களிடத்துண்டு; அவ் வழக்கத்தை மிகவும் உயர்ச்சியுற்ற க்ஷத்திரிய குலத்திற் பிறந்த நீர் அநுசரிக்கலாமோ; பெண் எவ்வளவு சிறப்புற்றவளா யிருந்தபோதிலும் இவ்விவாகத்தை இங்கு வந்திருக்கும் அரசர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவார்களா; நீர் என்ன எண்ணத்தைக்கொண்டு இச் சுயம்வரம் நாட்டி அரசர்களை வரவழைத்தீர்? எனக் கொன்றுமே விளங்கவில்லை," என்று பலவாறு பேசினன்.

வஞ்சகத் தன்மையிற் சிறந்த அரிச்சந்திரன் இவ்வாறு சொன்னவுடனே சந்திரதபமன்னன், தான் எண்ணியிருந்தபடியே அரிச்சந்திரன் திருமங்கலியத்தைக் கண்டு சொன்னதைப்பற்றியும் அவன் மருமகனா யமைந்ததைப் பற்றியும் மனத்துள் அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு, அதை வெளிக்குக் காட்டாமே லடக்கி, அவ்வரிச்சந்திரனைப் பரிகசிக்க எண்ணினவனாய் மற்ற அரசர்களை நோக்கி, "அரசர்களே! இந்த அரிச்சந்திர மகாராஜன் என் குமாரத்தி கழுத்தில் திருமங்கலிய மிருப்பதாகக் கூறுவது நகைப்பிற் கிடமாயிருக்கிறது; தோஷமற்ற என் பெண்மீது தோஷங் கூறுவது நியாயமாகுமா? இவர் என்ன காரணத்தினலோ பொய்யான வார்த்தையைக் கூறுகின்றனர்; இவர் சொன்னபடி சந்திரமதி கழுத்தில் தாலி யிருக்குமானல் உங்களுக்கும் தெரியுமன்றோ; ஆதலாலே நீங்கள் பார்த்து உண்மையைக் கூறுங்கள்," என்று சொன்னன். உடனே அவ்வரசர்க ளெல்லோரும் சந்திரமதி கழுத்தை நன்ருக உற்றுப் பார்த்தார்கள்; அவர்களுடைய கண்களுக்குத் திருமங்கலிய மிருப்பதாகத் தோற்றவில்லை; அதனல் அவர்கள் அதிசயித்து அரிச்சந்திரன் ஏதோ பிரமைகொண்டிருக்கின்றுனென்று நினைத்து, சிவன் கட்டளைப்படி அவனை சந்திரமதிக்கு நாயகனுகப் போகிறனென்பதை யுணராமல் கை கொட்டிச் சிரித்து மூக்கில் விரல்